

አጭልኮ

ከወንጌላዊ
ያሬድ ጥላሁን

መስከረም 1991

ያለጸሐፊው ፈቃድ የዚህን መጽሐፍ ይዘት በሙሉ
ወይም በክፍል በማናቸውም መንገድ ማባዛት ወይም
ማሳተም በሕግ የተከለከለ ነው።

© Copyright Yared Tilahun, September 1998,
All Rights Reserved.
Printed in Ethiopia.

ያለጸሐፊው ፈቃድ የዚህን መጽሐፍ ይዘት በሙሉ
ወይም በክፍል በማናቸውም መንገድ ማባዛት ወይም
ማሳተም በሕግ የተከለከለ ነው።

አሳታሚ:- ያሬድ ጥላሁን
Publisher : Yared Tilahun

P.O.Box 18007
Addis Ababa

በእውነትና በመንፈስ እግዚአብሔርን
ለማምለክ ለሚወዱ ሁሉ የተበረከተ።

ምስጋና

እግዚአብሔር ትልቅ እንደሆነ ሁሉ ሥራውም ትልቅ ነው። የትልቅ ሥራውንም ራዕይ ለትንሽ ሰው ይሰጥና የሚደግፉትን ሰዎች ከነሱ ያቆማል። በዚህ መጽሐፍ ዝግጅት የሆነውም እንዲሁ ነው። የበርካታ ቅዱሳን ድጋፍ ባይታከልበት ኖሮ ይህ መጽሐፍ ለዚህ ባልበቃም ነበር።

እኔም በዚህ አጋጣሚ ክብርንና ምስጋናን ሁሉ ለእግዚአብሔር እየሰጠሁ ከጎኔ በመቆም የፀለዩልኝን ያበረታ ቱኝንና የደገፋኝን ሁሉ ላመሰግን እወዳለሁ።

በተለይ በፍፁም መሰጠት በአጠገቤ ሆኖ ለደገፈችኝ ውድ ባለቤቴ ዎኞቴ ክፍሌ፣ ጽሑፉን በኮምፒውተር ታይፕ በማድረግ ያለመታከት ላገለገለችኝ እህቴ ልልጋነሽ፤ ጊዜውንና ዕውቀቱን ሳይቆጥብ በቀንና በሌሊት የመጽሐፉን ፎርማት በኮምፒውተር ለቀረፀው ወንድሜ ተወልደ መኮንን፤ የመጽሐፉን የሽፋን ስዕል በማዘጋጀት ለተባበረኝ ወንድም ልዑል ገብርኤል፤ ከብዙ ፍቅር ጋር የኤዲቲንግ ሥራ ላከናወኑት ደረጀ አበበና ደረጀ በላይነህ፤ ውድ ጊዜያቸውን በመሠዋት ጽሑፉን አንብበው አስተያየታቸውን ለሰጡኝ መጋቢ መርዕድ ለማ፤ መጋቢ ዳንኤል መኮንን፤ ደክተር ንጉሤ ተፈራና ወንድም አሳዮሽን በርሄ፤ በጎትመት ሥራ ላይ ለደገፉኝ ወንድም ዘርጋው ደንደና እና ተስፋዬ ገ/ሕይወት፤ መጽሐፉን እንድፅፍ ከማበረታታት ጀምሮ በልዩ ልዩ መንገድ ለተባበሩኝ ወንድም ገ/ሚካኤል ፀጋይ ከልብ የሆነ ምስጋና እያቀረብኩ ጌታ በነገር ሁሉ ይባርካቸው ፀጋውንም ያብዛላቸው እላለሁ።

መግቢያ

አምልኮን ለእግዚአብሔር ማቅረብ ለሰው የሰውነቱ ድርሻ ሲሆን መቀበል ደግሞ ለእግዚአብሔር የአምላክነቱ መብት ነው። የአምልኮን ሚስጥር መረዳት ፦ « ለመሆኑ እኔ ማን ነኝ? ከየት መጣሁ? ማን ፈጠረኝ? ልምንስ እኖራለሁ? መጨረሻዬስ ምንድን ነው? » የሚሉትን የሰውን ልጅ አዕምሮ የሚፈታ በማይመስል ጽኑ እሥራት የተበተቡትን ጥያቄዎች (ቀላሉ የሚፈታና ሰውን ዓለም ሳይፈጠር በእግዚአብሔር ወደ ተዘጋጀለት አስደናቂ ክብር እንዲደርስ የጉዞን አሃዱ የሚሰጅም ጋይል ነው።

ሰው እግዚአብሔርን ማምለክ ሲተው የሚያጣው እግዚአብሔርን ብቻ ሳይሆን የራሱን ማንነት ጭምር ነው። በብዙ ምርምርና ጥናት ለአንድ ተግባር እንዲውል በአዋቂዎች የተሠራ አንድን ማሽን ሠሪዎቹ ፈጽሞ ላላሰቡት ሌላ ተግባር ብናውለው እንደምናበላሸው ሁሉ እግዚአብሔርን ለማምለክ የተፈጠርን እኛ ሕይወታችንን ከዚህ ለተለየ ዓላማ ብናስማራ ራሳችንን እያጠፋን እንደሆነ መገንዘብ ይኖርብናል። ከዚህም በመነሳት አምልኮን ለሰው ልጅ በፈጣሪው የታቀደለትና ክብር የሞላበት የሕይወት ጉዳና ነው ማለት እንደፍራለን።

አምልኮ የመጽሐፍ ቅዱስ ግዙፍ መልእክት በመሆኑ በዚህ አጭር ጽሑፍ ጭስጥ ስለ አምልኮ ሊባል የሚቻለውን ሁሉ ብሎ ለመጨረስ ፈጽሞ አላስብኩም። ነገር ግን እግዚአብሔር የሚሻውን፣ እኛም ልንሰጠው የሚገባንን፣ እውነተኛ አምልኮ ምን እንደሚመስል ለማስቃኘት፣ ደግሞም አምልኮ በሳምንት አንዴ በየሰንበቱ በፀሎት ቤት የሚከናወን ሥርዓት ብቻ ሳይሆን የዕለት ተዕለት ኑሮ፣ የቀን ተለት ተግባሪ መሆኑን ለማስገንዘብ፣ አምልኮ ከቃላትን ይልቅ ተግባራችንን፣ ከተግባራችንም ይልቅ ማንነታችንን የሚዳሰስ፣ አስቀድሞ የተፈጠርንበትና በኋላም የዳንበት ዐብይ ምክንያት መሆኑን ለማሳየት የእግዚአብሔር መንፈስ በልቤ ያበራውን ጽፌያለሁ።

ይህ መጽሐፍ ለግል፣ ለቡድን፣ ለቤተሰብና ለዕለታዊ ጥናት፣ እንዲሁም ወጥ በሆነ ሁኔታ ማንበብ ለሚፈልጉ የተዘጋጀ ነው።

ጊዜውን በተመለከተም «ለምን አሁን?» ለሚለው ጥያቄ ያለን አጭር መልስ ስለአምልኮ ምንነትና አስፈላጊነት በጥልቀትና በስፋት ማወቅ በዚህ ዘመን ለምትገኝ የክርስቶስ አካል (ቤተክርስቲያን) ከምን ጊዜውም ይልቅ የሚያስፈልግ «የጊዜው ቃል» መሆኑን በመንፈሴ ውስጥ በጽኑ በመረዳቴ ነው።

ምንም እንኳ ይህ ሽክም በልቤ ከተፀነሰ የቆየና ዓመታትን ያስቆጠረ ቢሆንም በእኔ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጊዜ የጽሑፍ ሥራዬ በኩር ፍሬ የሆነችው «አምልኮ» እነሆ ለመወለድ በቅታለች። በኩር ያልኳትም አንድያ ሆና እንደማትቀር እርግጠኛ በመሆን ነው።

ታዲያ ለአንባቢያን ልገልጽ የምወደው «አምልኮ» በአንድ ጊዜ ተነባ የምታበቃ ሳትሆን በየጊዜው እያንዳንዱን ክፍል በማንበብ ጊዜ ወስዶ በማሰላሰልና ከሕይወት ጋር በማዋሃድ ስለአምልኮ ከማወቅ ባሻገር በአምልኮ ውስጥ ለመኖር መወሰንን የምትጠይቅ መሆኗን ነው።

እንግዲህ ይህችን ትንሽ መጽሐፍ ወደ አንባቢያን እጅ ስልክ የአንባቢያንን ልብ የሚያቃጥል የመንፈስ እሳት፣ የክርስቶስ ኢየሱስን መፃዛ የሚገልጥ ቅዱስ ቅባት፣ የውስጥ ሰውነትን የሚያነፃፅ ለአምልኮ የሚያዘጋጅ የመድኃኒት ምንጭ ተሽክማ ትደርስ ዘንድ በልዑል እግዚአብሔር ፊት በመቃተትና በብዙ ፀሎት ነው።

እግዚአብሔር ንባባችንን ይባርክ።

ያሬድ ጥላሁን (ወንጌላዊ)

መስከረም 1991 ዓ.ም

ስዲስ አበባ

ምዕራፍ

ርዕስ

ገጽ

	መግቢያ.....	I
1.	አምልኮ ለምን ?.....	1
2.	የፍቅር ልውውጥ.....	4
3.	አምልኮና እግዚአብሔርን መፍራት.....	7
4.	አምልኮና የእግዚአብሔር ቅናት.....	9
5.	ያለመለኮት አምልኮ.....	12
6.	አምልኮና ምርጫ.....	16
7.	አምልኮና መገለጥ.....	20
8.	አርነትና አምልኮ.....	22
9.	አምልኮና ውሳኔ.....	25
10.	የአምልኮ ዝግጅት.....	29
11.	የአምልኮ ጥሪ.....	36
12.	ለአምልኮ የሚመች ልብ.....	40
13.	በአምልኮ ውስጥ የሚወረሱ በረከቶች.....	43
14.	የርሱ የምሆንና የማመልከው.....	48
15.	አምልኮና የእግዚአብሔር ጥበቃ.....	51
16.	አምልኮና የወንድማማች መዋደድ.....	55
17.	አምልኮና ቅድስና.....	57
18.	ኑሮዬ ይበቃኛል.....	59
19.	ሆድና መብል.....	61
20.	የምሥጋና መሥዋዕት.....	65
21.	ማካፈል.....	67
22.	ለዋናች መገዛትና አምልኮ.....	69
23.	አምልኮ በእግሩ ሥር.....	72
24.	እውነተኛ ሰግደት.....	74
25.	አምልኮና ትኩረት.....	78
26.	ከመዝሙር ሁሉ የሚበልጥ መዝሙር.....	81
27.	አምልኮ መቼ?.....	84
28.	አምልኮና ራስን መስጠት.....	87

29.	ሥራህ ምንድን ነው ?	89
30.	እግዚአብሔርና ሥራው	92
31.	አምልኮና ትምህርት	95
32.	አምልኮና የፀጋ ኪዳን	98
33.	አምልኮና ወደ እግዚአብሔር መቅረብ	103
34.	የአምልኮ በር	108
35.	እጆችን ማንሳት	111
36.	የአምልኮ ተራራ	115
37.	አንደበትን የሚቀድስ እሳት	119
38.	የአገልግሎት እናት	122
39.	ሕሊናና አምልኮ	125
40.	አምልኮና ግርዘት	128
41.	የወንድሞች ሕብረትና አምልኮ	131
42.	የፍቅር ሽታ	134
43.	ካህንም መሥዋዕትም	137
44.	ጾምና አምልኮ	140
45.	የአምልኮት መልክ ወይስ ኃይል?	142
46.	አምልኮና ፈተና	144
47.	የአዕምሮ መታደስ	149
48.	የሰሜት መታደስ	151
49.	ፈቃድና አምልኮ	155
50.	የአምልኮ ትምህርት ቤት	158
51.	አምልኮና ክብር	160
52.	እግዚአብሔርን ያለማምለክ ውጤት	162

1

አምልኮ ለምን ?

«ለኔ እግዚአብሔር ነኝ። ከእኔም ሌላ ማንም የለም።»

ከእኔም በቀር አምላክ የለም።»

ሐ.ባ 45፥5

እግዚአብሔር አምላክ ነው። ምንም እንኳን ባናየው «የማይታየው ባሕሪ እርሱም የዘላለም ኃይሉ ደግሞም አምላክነቱ ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ ከተሠሩት ታውቆ ግልጽ ሆኖ ይታያል።» ሮሜ 1፥20።

አምልኮ ማለት ለተገለጠልን አምላክነቱ ምላሽ መስጠት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በመነሻው ስለ እግዚአብሔር አምላክነት ለማረጋገጥ አይደራደርም። ነገር ግን ማንነቱን በሥራው ለመግለጥ ሁሉን ካለመኖር ወደ መኖር ስለማምጣቱ

«በመጀመሪያ እግዚአብሔር ሰግይንና ምድርን ፈጠረ . . . ።»

ዘፍ1፥1 ይለናል።

እግዚአብሔር ፍጥረትን ይልቁንም የሰውን ልጅ የፈጠረው እንዲያውቀውና እንዲያደንቀው ማለትም እንዲያመልከው ነው። ጥንት በሰማያት እግዚአብሔር በመላእክት ገብኤ ባማረ ዜማ በተዋበ የሙዚቃ ቃና በደመቀ እልልታ ሲመለከ በልቡ የታበየውና ሥፍራውን ያልጠበቀው ነገር ግን ያልተሰጠውን የተመኘው ለሲፈር በልቡ የቀመመውን መርዝ እንደ እባብ በመላዕክት ገብኤ ላይ ረጨ። ከሰማይ መላዕክትም ሲሰው በመርዙ ተበክለው በቃሉ በፈጠራቸውና ሕልውናን በሰጣቸው በእግዚአብሔር ላይ ልባቸው ተለውጦ ሃሳባቸው ተበላሽቶ ተጣሉ። ይህ በአምልኮተ እግዚአብሔር ላይ የተቃጣ የመጀመሪያ እርምጃ ነበር። የሰው ልጅ ከተፈጠረ በኋላ በዔደን ገነት እግዚአብሔርን ለማምለክ ሁሉ ተግልቶለት ራሱ እግዚአብሔር መልካም፣ እጅግ መልካም ብሎ በፈጠረው ስፍራና በመሠረተው ሕብረት ውስጥ ዲያቢሎስ ገብቶ አሁንም ያን መርዙን በመርጨት እኔነትን በውስጣቸው አሰርጾ ለእግዚአብሔር የነበራቸውን ቅንነት በማጥፋት የእግዚአብሔርን አምላክነት

ከውስጣቸው ሽር አምልኮን ሲያስቀር እናያለን። ይህንን ደግሞ በአምልኮተ እግዚአብሔር ላይ የወጣ ሁለተኛ ዘመቻ እንበለው? እግዚአብሔር ከምድር ዳርቻ ከሁለት ወንዞች መካከል አንድን ሰው ጠርቶ በክብሩ ታይቶ በጽድቁ መርቶ የከነዓንን ምድር ለዘሩ እንደሚሰጥ ኪዳን ከገባለት በኋላ ዘሩንም ወደ ግብጽ ወስዶ በመከራ አብዝቶ ዘመን ቆጥሮ በቀጠረው ቀን በመረጠው ሰው እጅ በተዘረጋችና በፀናች ክንድ ነፃ ካወጣ በኋላ አርባ ዓመት በምድረ በዳ መርቶ፤ ጠላቶቻቸውን ከፊታቸው አሳደ፤ ምድራቸውን ርስት አድርጎ ሰጥቶ እንዲያመልኩት ሲሻ፤ አሁንም በጠላት ተታለው፤ ውለታውን ረስተው፤ ቸርነቱን ዘንግተው፤ ያሳደጁቸውን የአህዛብ አማልክት ፈሩ። ለሰው እጅ ሥራ ሰግዱ። ለሰማይ ፍጥረታት አጠኑ። ለአጋንንት ሰው። በዚህም የተወደደችውን ምድር አረከሷት። ለእግዚአብሔር የሚገባውን አምልኮ አስቀሩ። መቼ ይሄ ብቻ በዘመናት ውስጥ ለእግዚአብሔር በሚገባ አምልኮ ላይ ጠላት በብዙ ዘመቻ ወጥቶአል። ግን አምልኮን ሲያስቀር አልቻለም።

እግዚአብሔር አምላክ ነው። ብቻውን አምላክ! አምልኮን ለመቀበል ማንንም አባብሎ ወይም አስገድዶ አያውቅም። ለአምላክነቱ ፈጽሞ አይዋጋም። በርግጥ ይዋጋል፤ ለዙፋኑ ሳይሆን ለሰው ልጅ ለመረጠው ሕዝቡ ለተቤገዠው ርስቱ ይዋጋል።

እስቲ አንድ ነገር እናስተውል። እስከ ዛሬ በምድር ላይ ከተነሱ ነገሥታት «ከእኔ ሌላ የለም። ካለ ግን ይምጣ» ብሎ ጥሪ ያደረገ ማነው? እርሱ ሰው በመሆኑ እንደርሱ ያሉ ምናልባት ከእርሱም የሚሻሉ በሕዝቡ መካከል እንደሚኖሩ ያሰባልና «እኔ አለሁ» ብሎ የሚነሳውን መርምሮ ያጠፋል እንጂ ፍጽሞ ጥሪ አያደርግም። እግዚአብሔር ግን እንዲህ አይደለም። ከእርሱ ሌላ ማንም እንደሌለ ያውቃል። ስለዚህም

« እኔ ፈተኛ ነኝ። እኔም ጃለኛ ነኝ። ከእኔ ሌላም አምላክ የለም። እንደ እኔ ያለ ግን ነው? ይነሣኝ ይናገር ከጥንትም የፈጠሩሁትን ሕዝብ ያዘጋጅልኝ የሚመጣውም ነገር ሳይደርስ ይንገሩኝ ... ይናገሩ ይቅረቡም በአንድነትም ይግከሩ ... ከእኔ በቀር ሌላ አምላክ የለም። ... ከእኔም በቀር ማንም የለም።» ኢሳ 44፥6-7 45፥ 21 ይላል።

ነገር ግን የእግዚአብሔርና የሕዝቡ ጠላት ኃይለኛ ሳይሆን ተንኮለኛ ነው። ዘወትር ለእግዚአብሔር የሚገባውን አምልኮ ለማስቀረት የማይምሰው ጉድጓድ፤ የማይፈነቅለው ድንጋይ የለም። ሐሰትን ፈጥሮ፤ ተንኮልን ቀምሞ፤ የሰውን ሃሳብ በመርዘብ ለመንደፍ እንደ እባብ ያደባል። ለዚህ ነው መዝሙረኛው

«በምድር ያላችሁ ሁሉ ለእግዚአብሔር አልሉ በሉ። ለሰውም ዘምሩ ለምስጋናውም ክብርን ሰጡ። እግዚአብሔርን እንዲህ በሉት ሥራህ ገሩም ነው።» ካለ በኋላ

«ኃይለህ ብዙ ሲሆን ጠላቶችህ ሞሹብህ» መዝ 66፥1-3 የሚለው።

አዎ ጠላትን ለመበቀል፤ ስራውንም ለማፍረስ የምንችለው እግዚአብሔርን ለእኛ እየከሰሰ፤ የጉደለንን እያሳየ፤ ያልሆነልንን እየጠቆመ፤ መልካምነቱን እያደበዘዘ፤ ፍቅሩን እያቀዘቀዘና ቅንነታችንን ሊያጠፋ በሀሰት የሚፍጨረጨረውን ጠላት ሽንገላውን ተቃውመን ሁልጊዜ እግዚአብሔርን በማምለክ ስንፀና ብቻ ነው።

ምንም እንኳ ዲያቢሎስ ባለፉት ዘመናት አምልኮን ለማስቀረት ጥሮ ለጊዜው ቢሳካለትም ከእንግዲህ እንደዚህ አይሆንም። የዮሐንስን የራዕይ መጽሐፍ ስናነብ ስለአምልኮ ልብ የሚያዋቅ እውነት እናገኛለን። ያም የአምልኮ ጠንቅ የሆነው ዲያቢሎስ ከመላእክቱ በአሳት ባሕር ተጥሎ፤ በክርስቶስ ደም ከነገደ፤ ከቋንቋ፤ ከወገንም፤ ከሕዝብም፤ ሁሉ የተዋጀን እኛ እንባ፤ ሞት፤ ገዝን፤ ጩኸት ወይም ስቃይ በሌለበት አዲስ ዓለም እግዚአብሔርን ፊት ለፊት እናመልክዋለን። ራዕይ 20፥2-3፤ 21፥3-4

እንግዲህ እግዚአብሔርን ለምን አመልካለሁ? የሚለውን ጥያቄ በሚገባ መመለስ ካልቻልን አምልኮአችን ከፊታችን የሚገጥሙንን ውጣ ውረዶች ማለፍ አይቻልምና የከላሻችንን እፍ የምንዘጋበትን እውነት እንታጠቅ። እርሱ ብቻውን የዘላለም አምላክ የነፍሳችን መድኃኒት የሕይወታችን ጌታ ነውና ልናመልከው በቂ ከበቂም በቂ ምክንያት አለን።

እግዚአብሔርን ለማምለክ በቂ፤ ከበቂም በቂ ምክንያት አለን።

2

የፍቅር ልውውጥ

ለእግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት ለሰግዱለት ያስፈልጋቸዋል።

(ዮሐ 4፥ 24)

አምልኮ ማለት በእግዚአብሔርና በሕዝቡ መካከል የሚደረግ የፍቅር ልውውጥ ነው። የዮሐንስ ወንጌል አራተኛ ምዕራፍ ሊያስተምረንና ሊያስጨብጠን የሚወደው ፍሬ ነገር ይህንኑ ነው። ከብሉይ ኪዳን መጻህፍት አንዱ የሆነው መኃልየ መኃልይ ዘሰለሞን ለእስራኤል ልጆች የተሰጠው በእነርሱና በእግዚአብሔር መካከል ያለውን ህብረት በምሳሌ ለማሳየት ነው። በአዲስ ኪዳንም ሐዋርያው ጳውሎስ

‘ ይህ ሚስጥር ታላቅ ነው። እኔ ገን ይህን ስለ ክርስቶስና ስለ

ቤተክርቲያን እላለሁ ።’

ብሎ በኤፌሶን መልዕክቱ ያነሳው ሚስጥር በዚህ በዮሐንስ ወንጌል አራተኛ ምዕራፍ ላይ በጌታ ኢየሱስና በሳምራዊቱ ሴት ጭውውት ውስጥ ሲገለጥ እናያለን።

‘ በሰግሪያም ሊያልፍ ገድ ሆክበት ።’

ምን ገድ አለው? ብለን ብንጠይቅ ከፍቅር፣ ሌላ መልስ አናገኝም። ይህችን እውነተኛ ፍቅር አጥታ የተጉዳችን ነፍስ በመለኮታዊ ፍቅሩ ሊያረካት እርሱም ከፍቅሯ ሊጉነጭ የአይሁድን ወግ አፍርሶ፤ የባህልን አጥር ጥሶ ኢየሱስ በጠራራው ፀሐይ ወደ ሰማሪያ ገሰገሰ። የሳምራዊቷም ሴት ‘ውኃ አጠጭኝ’ ለሚለው የኢየሱስ ጥያቄ ምላሷ ተቃውሞ አልነበረም። መደነቅ እንጂ።

ሐንተ ይይሁዳ በው ስትሆን ሳምራዊት ሴት ከምሆን ከእኔ መጠ ጥ እንደት ትለምናለሁ።

መገረሟ አይገርምም። ተደርጎ አይታወቅም! ይህን እንድትል ያስገደዳት በዚያን ጊዜ አይሁድ ከሳምራውያን ጋር ስለማይተባበሩ ነው። አይሁድ በሃይማኖታቸው የሚመኩ በሕግ ጠባቂነት የታወቁ ኩፍሶች ናቸው። ሳምራዊያን ደግሞ ሰማቸው ስድብ፤ እምነታቸው

ጋኔን፤ ኑርአቸው፤ መንገዳቸውም ሳይቀር ርኩስ ተደርገው የሚቆጠሩ ናቸው። ስለዚህ ነበር «እንዴት በአንድ ዕቃ ከእኔ ጋር ውኃ ልትጠጣ ወደድክ?» በሚል ግርምት ጥያቄውን በጥያቄ የመለሰችው። በአንድ ጽዋ መጠጣት የህብረት፤ የፍቅርና የቃል ኪዳን ምልክት መሆኑን ሳታውቅ የምትቀር አይመስለንም።

ይህች ሴት ውሃ ብቻ ሳይሆን እውነተኛ የልብ ፍቅር የተጠጣች ናት። ለዚህ ነበር ጌታ ኢየሱስ

‘ሐምስት ባሉች ነበሩሽና አሁንም ከአንቺ ጋር ያለው ባለሽ

አይደለም የዚህን እውነት ተናግረሻል።’

በማለት ራሷን ለራሷ የገለጠላት። ጌታ በእጁ ውኃ ወይም መቅጃ ሳይዝ ለራሱ እየለመነ የሚጠጣ

‘ እኔ ከምስጢው ውሃ የሚጠጣ ሁሉ ገን ለዘላለም አይጠግም።’

ሲላት ግራ መጋባቷ አያስደንቅም? ጌታም ቢሆን የተጠማው ሳምራዊቱ

‘ሐባታችን ያዕቆብ የሰጠን ።’

ብላ የምትመክበትን የጉድጓድ ውኃ አልነበረም። ምክንያቱም እሷም ስትሰጠው እርሷም ሲጠጣ አሳየንምና። ለደቀመዛሙርቱ ገን እንደጠጣና እንደረካ መሰከረ። ለካስ ያ የጉድጓድ ውኃ ለንግግር መነሻ ዋለ እንጂ፤ ከተረሳ ቆይቷል። ከጥቂት ንግግር በኋላ ጌታም ከውኃው ሳይጠጣ ረካ። ሴቲቱም በፈንታዋ ረክታ እርካታዋን ልታካፍል እንስራዋን አስቀምጣ ወደ ከተማ ሮጠች።

እንግዲህ ልብ እንበል። ከሕግ የተነሳ በአይሁድና በሳምራዊያን መካከል ሕብረት እንዳልነበረ ሁሉ፤ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ያለው ሕብረት ኢየሱስ በመስቀል ሞቱ የጥሉን ግድግዳ እስካፈረሰበት ጊዜ ድረስ ለረዥም ዘመናት ተቋርጦ ነበር። ታዲያ ዛሬ በኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ መንገዱ ከተዘረጋም በኋላ ራሳችንን የማንረባ፤ የማንጠቅም፤ የተጣልንና ዋጋ የሌለን አድርገን እንድንቆጥር ከሚሰማን ሰሜት፤ ከጠላት ክስና በራሳችንም ላይ ከምናየው ግልጽ ድካም የተነሳ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር የፍቅር ህብረት ሊኖረው እንደሚፈልግ እንዳናውቅ ከልክሎናል። ስለዚህም ጌታ የልባችንን የፍቅር ምንጭ ተጠምቶ አጠጡኝ ሲል፤ እንደ ሳምራዊቷ ሴት

ሐንተ አምላክ ስትሆን፤ ቅዱስ ስትሆን፤ ታላቅ ስትሆን፤... ከእኔ ከኃጢአተኛው ከደካማው ከግልጽላው... እያልን ምክንያት እንድንደረድር አድርጉናል። ጌታ ለሴቲቱ ሕዚህ ውሃ የሚጠግ ሁሉ እንደገና ይጠግል።

እንዳላት፤ ዛሬም ለእኛ ከዓለም የሚገኝ ነገር ሁሉ ሊያረካን እንደማይችል ሊያሳየን ይፈልጋል።

ሐምስት ባሉች ክብሩሽና አሁንም ከአንቺ ጋር ያለው ባልሽ አይደለም።

እንዳላት፤ እርካታን ለማግኘት በዓለም ያደረግነውን መቅበዝበዝና ከንቱ ድካም ሊያሳየንና ከእርሱ ጋር ሕብረት በማድረግ በሚሰጠን የቃሉ ውኃ ከእድፋችን ሊያነፃን ይወዳል። ከእርሱም ጋር የሚኖረን ሕብረት ፈጽሞ የሥጋ አይደለም። ግን ሙሉ በሙሉ የመንፈስ ሕብረት ነው። ይህንንም ለመግለጽ ነው ለሴቲቱ

ሐገዚአብሔር መንፈስ ነው። የሚሰግዱለትም በእውነትና በመንፈስ ሊሰግዱለት ያስፈልጋቸዋል።

ያለው። ወንድና ሴት የሥጋ ሕብረት በማድረግ አንድ ሥጋ እንደሚሆኑ፤ እኛም ከጌታ ጋር በመንፈስ በመተባበር አንድ መንፈስ ሆነናል። (1.ቆሮ 6፥ 16-17) እውነተኛ አምልኮ ደግሞ ሚስጥሩ ይህ ነው። ፍቅራችንን በኑሮአችን ሁሉ ለጌታ ስንገልጥ የጌታም ፍቅር በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በልባችን ሲፈስ የፍቅሩም መገለጥ በውስጣችን እያደገ ሂደ ሊታወቅ የማይችለውን ለማወቅ በርትተን እርሱ እንደወደደን ራሱንም እንደሰጠን እኛም ወደነው ራሳችንን ስንሰጠው የፍቅር ልውለውጥ ይባላል።

ከእርሱም ጋር የሚኖረን ሕብረት ፈጽሞ የሥጋ አይደለም። ግን ሙሉ በሙሉ የመንፈስ ሕብረት ነው።

3

አምልኮና እግዚአብሔርን መፍራት

ሐንተም እግዚአብሔርን መፍራት ታፈርሳለህ በእግዚአብሔር ፊት

አምልኮን ታስቀራለህ።

ኢዮብ 15፥ 4

እግዚአብሔር አምላክ ዓለም ሳይፈጠር ሰውን የመረጠው እንዲያመልክው ነው። በኋላም ኢየሱስ ክርስቶስ ከ2000 ዓመታት በፊት በመስቀል ላይ የሞተው ሰውን ለማዳንና በኃጢአት ምክንያት ተቋርጦ የነበረውን አምልኮ ለማደስ ነው። ዛሬ መንፈስ ቅዱስ በምድር ላይ በእማኞች ውስጥ አድር ያለው አብን በመንፈስና በእውነት እናመልክ ዘንድ ፀጋን ሊሰጠን ነው። ከዚህ ሁሉ የምንረዳው እግዚአብሔር ለአምልኮ ምን ያህል ትልቅ ስፍራ እንደሰጠው ነው።

አምልኮአችን ዘወትር በሰማያት በእግዚአብሔር ፊት ይቀርባል። እግዚአብሔርም በዚህ ይደሰታል። ሲቀር ግን አይወድም ያዝናል። እኛም በአምልኮ ግብዣው ገበታ ላይ እንድንታጣ ስፍራችንም ባዶ እንዲሆን ፈጽሞ አይወድም።

ከላይ በመግቢያችን ላይ ያነበብነው ቃል እግዚአብሔርን በማምለክ የተመሰከረለት ኢዮብ በመከራው ቀን “ሰለምን ይህ ሁሉ በእኔ ላይ ሆነ” ብሎ በድፍረት በእግዚአብሔር ላይ ሲናገር ከባልንጀሮቹ አንዱ ቴማናዊው ኤልፋዝ በምክር ያቀረበው ቃል ነበር።

ለካስ እግዚአብሔርን መፍራት ሊፈርስ የሚችል ቅጥር፤ አምልኮም ሳይቀርብ ሊቀር የሚችል ማዕድ ነው! ስለዚህ የአምልኮአችንን ማዕድ ለእግዚአብሔር ሳናስቀር እናቀርብ ዘንድ የቅጥራችን ደህንነት መጠበቅ ወሳኝ ነው። ቅጥራችንን ማለትም እግዚአብሔርን መፍራት እኛ ካልሆንን በቀር ማንም ሊያፈርሰው አይችልም። ቃሉም

“ቅጥርንም የሚያፈርስን እባብ ትነድፈዋለች።” መከብብ (10፥8)

እንደሚል አምልኮአችን በጠላት ተመርዞ ወደ ምሬት እንዳይለወጥ ቅጥራችንን ነቅተን ልንጠብቅ ይገባናል።

ከነፍሳችን የፈለቀው የፍቅር ምንጭ ከውስጥ ሰውነታችን የሚወጣው የአክብሮት ቃና፣ ስለሰሙና ስለመንግሥቱ በምናልፍበት የመከራ እሳት ከውስጣችን የሚተመው የተወደደ መፃዛ፣ በጉሮሮአችን የሚፈሰው በፀጋ የተቀመመው የውዳሴ ቃል ለእርሱ ለእግዚአብሔር የዘወትር ምግብ ነው። መጠጡ ነው። ስለዚህ ባስለመድንው ጊዜ አምልኮአችን ሲቀርበት አይወድም።

በቅድስና ተወብን የፍቅር ምንጫችን በዓለማዊነት ስሜት ሳይደፈርሰን የመውደድ ጉልበታችን በምድር ላይ ሳይባክን፣ የፍቅራችንን እፍታ ፈጽሞ የማይገባቸው የነፍሳችን ባላጋራዎች በዓለም ምኞት ተከልለው በሰው ሳይጠቡት፣ አምልኮአችን ለአምላካችን በጊዜው እንዲደርሰው እንትጋ። ሃሳባችንም በጠላት ተንኮል ተበላሽቶ እንደበታችን እንዳይመርና በማጉረምረም እንዳንሞላ አጥር ሆኖ አምልኮአችንን የሚጠብቀውን እግዚአብሔርን መፍራት እንገንባ።

እግዚአብሔርን የመፍራት መንፈስ ሲገዛን ከክፉ ሁሉ ተጠብቀን የጠራና የነጠረ አምልኮ ዘወትር በማንኛውም ሥፍራና ሁኔታ ለእግዚአብሔር እናቀርባለን።

እግዚአብሔርን መፍራት ካፈረሰን ግን ጠላት ፈንታ ያገኛል፣ ምንጩ ይደፈርሳል፣ ጣፋጩ ይመራል፣ መልካሙ መፃዛ ይጠፋል፣ አምልኮ ይቀራል። ስለዚህ ዘወትር እግዚአብሔርን በመፍራት ቅጥራችንን እንጠብቅ። በምናስበው፣ በምንናገረው፣ በምንሠራውና በእርምጃችን ሁሉ እግዚአብሔርን እንፍራ። በመከራ ውስጥ እንኳ ሳለን እግዚአብሔርን እንፍራ። ባይገባንም እንፍራው። በኩራያችን ያለው ሁሉ ቢነሳብን ስሜታችን ቢለወጥም እግዚአብሔር የተወን ቢመሰለን እንኳ፣ እርሱን በመፍራት እንነር። ያኔ ቅጥራችን ይፀናል። አምልኮአችንም ይሠምራል።

ቅጥራችንን ማለትም እግዚአብሔርን መፍራት እኛ ካልሆንን በቀር ማንም ሊያፈርሰው አይችልም።

አምልኮና የእግዚአብሔር ቅናት

«እኔ በቀር ሌሎች አማልክት አይሁኑልሁ።...እኔ እግዚአብሔር

አምላክህ ቀናተኛ አምላክ ነኝና።»

ዘፀ.20፥3 - 6

እግዚአብሔር ከግብጽ ምድር ላዳነው ሕዝብ በሲና ተራራ ያደረገው ንግግር ነው። እኔ አምላክህ ሕንዲህ ነኝ! » እያለ ራሱን ለሕዝቡ እያስተዋወቀ ነው። ይህ ሕዝብ ከእግዚአብሔር ጋር ተሰማምቶና ተጣብቆ ለመኖር የግድ የአምላኩን ባህሪና ስሜት፣ የሚወደውንና የሚጠላውን፣ የሚያስደስተውንና የሚያሳዝነውን ለይቶ ማወቅ ይኖርበታል። አለዚያ ግን

«በውኑ ሁለት ሰዎች ባይሰማሙ በአንድነት ይሄዳሉ??» አሞጽ3፥3 ተብሎ እንደተፃፈ አካሄድን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረግ የማይታስብ ነገር ይሆናል። ይህ ቃል ከሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ይልቅ የእግዚአብሔርን ባህሪ፣ ስሜቱን፣ ባጠቃላይ ማንነቱን የሚገልጥ ይመስለኛል። ከላይ

«ከግብጽ ምድር ከባርነት ቤት ያወጣሁ እግዚአብሔር አምላክህ እኔ ነኝ።»

ብሎ ራሱን ካስተዋወቀና የቀድሞውን የማዳን ሥራውን ከገለፀ በኋላ፣ «እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ቀናተኛ አምላክ ነኝና።» በማለት የትእዛዙን ምክንያትና

«በሚጠሉኝ እስከ ሦስተኛና እስከ አራተኛ ትውልድ ድረስ ምህረትን የማደርግ።»

በሚል ዓረፍተ ነገር የትእዛዙ መፈፀምና አለመፈፀም የሚያመጣውን በረከትና መርገም ይገልጻል።

አዎን አምልኮን በተመለከተ እግዚአብሔር ቀናተኛ ነው። ስለ ቅንፃቱም ቢጽፍ ሙሴ እንዲህ ይላል፣

«አምላክህ እግዚአብሔር የሚባላ እሳት ቀናተኛም አምላክ ነውና።» ዘጸ. 4፥ 24

አንድ ቀን አንድ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተማሪ ከተማሪያቸው ስለቀረበላቸውና ለመመለስ ስላስቸገራቸው አንድ ጥያቄ እንዲህ ብለው አወጉኝ። «... እግዚአብሔር ሰዎችን አትቅኑ ብሏል። ታዲያ ለምን ራሱን እኔ ቀናተኛ አምላክ ነኝ ይላል? ነበር ጥያቄው። ገና ስለማቸው አንድ እውነት ልቤን ጫረው ። እግዚአብሔር የቀናው ስለሆነበት፤ ስለክብር፤ ስለሥልጣን፤ አይደለም። ስለ እኛ ነው፤ የማንም እንዳንሆንበት። የሚቀናውም ስለወደደን ነው። ሰው እንኳ ለማይወደው ነገር መች ይቀናል? አሰብኩ! እግዚአብሔር ስለ እኔ መቅናቱ አስፈነድቀኝ። ቅናቱን ወደድኩት። ግዙፍ የፍቅሩ ማረጋገጫ ሆነልኝ። ቅናቱ ለእኔ ያለውን ፍቅሩን አስረዳኝ ። ደግሜ አሰብኩ፤ እግዚአብሔር ቀናተኛ ባይሆን ስለእኔም ባይቀና ምን ይውጣኝ ነበር? አልኩ። አለመቅናቱን ፈራሁት። አንድ ነገር ተረዳሁ። ብርቱ ፍቅር በሌለበት ቅናት የለም። ደግሜ አሰብኩ ለቅናቱ ካልተጠነቀቅሁና ካስቀናሁት የቅናቱ እሳት የቁጣው ትኩሳት ግለቱ ከሩቅ ተሰማኝ። ከዚያም ለቅናቱ ተጠንቅቄ፤ በቅናቱም ተጠብቄ፤ ላመልከው ወሰንኩ።

ወገኖቼ የእግዚአብሔር ቅናት ለእኛ ያለው የፍቅሩ ነፀብራቅ ነውና እንወደደው። ደግሞም እንጠንቀቅለት። የእስራኤልን ልጆች በፍቅሩ ቅንፃት ከታደጋቸው፤ ከመራቸው፤ ከመገባቸው፤ ከተዋጋላቸው፤ በኋላ ከብሄል ፈጉር ጋር በተባበሩበት ጊዜ የቅናቱ ቁጣ በአንድ ቀን 23000 የሚሆሉትን እንዳጠፋቸው እንዳይሆንብን፤ ጣኦትን ከማምለክ እንሸሸ።

«ወይስ ጌታን እናስቀናውን? እኛስ ከእርሱ ይልቅ እንበረታለን?»
1ቆሮ10 + 22

«ወይስ መጽሐፍ፡ በእኛ ዘንድ ያሳደረው መንፈስ በቅንፃት ይመኛል ያለው በከንቱ እንደተናገረ ይመስላችኋል?» ያዕቆ 4 + 5

እግዚአብሔር ቀናተኛ ነው ብለናል። ይህም ሊለወጥ የማይችል መለኮታዊ ባህሪው ነው። የእርሱ እንድንሆን ጥንት ከመምረጡ፤ በኋላም ከመፍጠሩ ባሻገር ከኃጢአት ሊቤዠን ታላቅ ዋጋ ከፍሎልናልና ከእርሱ ሌላ የማንም ሆነን እንድንገኝ አይሻም። ስለሚወደን ይቀናልናል እንጂ አይቀናብንም። ወደ እርሱም እየተጠጋን ስንሄድና መለኮታዊ ባህሪውን ስንካፈል ለሰሙና ለሕዝቡ መቅናት እንጀምራለን።

«ለሠራዊት አምላክ ለእግዚአብሔር እጅግ ቀንቻለሁ
» 1ነገ 19 + 10

«በእግዚአብሔር ቅንፃት እቀናላችኋለሁና እንደ ንጽሕት ድንገል እናንተን ለክርስቶስ ላቀርብ ለአንድ ወንድ አጭቻችኋለሁና . . .» 2 ቆሮ 11 + 2

እንግዲህ እግዚአብሔርን ማምለክ ማለት እንዳስቀናው ለባህሪው መጠንቀቅና ለእኛ ባለው በቅናቱ ውስጥ ከክፉ ሁሉ ተሸሽጎና ተጠብቆ መኖር ማለት ነው።

...የእግዚአብሔር ቅናት ለእኛ ያለው የፍቅሩ ነፀብራቅ ነውና እንወደደው። ደግሞም እንጠንቀቅለት።

5

ያለመለኮት አምልኮ

ዲያቢሎስም ረጅም ወደ ሆነ ተራራ አውጥቶ የዓለምን መንግሥታት በቅጽበት አሳየው። ... ይህ ሥልጣን ሁሉ፤ ከብራቸውም ለእኔ ተሰጥቷል። ለምወደውም ለማንም እሰጠዋለሁና። ... ስለዚህ አንተ በእኔ ፊት ብትሰግድ ሁሉ ለአንተ ይሆናል አለው። ለየሱስም መልሶ ለጌታ ለአምላክህ ሰገድ እርሱንም ብቻ አምልክ ተብሎ ተጽፎአል አለው።
ሉቃ 4፥5-8

ዲያቢሎስ አምልኮን መቀበል ይፈልጋል። ነገር ግን አምልኮን ለመቀበል የሚያበቃ ቅንጣት መለኮታዊ ባህሪ የለውም። አስቀድሞ በሰማያት እግዚአብሔርን በማምለክና በማስመለክ አገልግሎት ላይ እያለ፤ እግዚአብሔር ከፍጥረት ሁሉ የሚቀበለው አምልኮ አስቀናው። መመለክን ለራሱ ተመኝ ተጣለ።

ነገር ግን በምድር ላይ ከተጣለ በኋላ ይህን የትዕቢት ጥማቱን ለማርካት፤ የመመለክ ሱሱን ለማብረድ፤ ወደ ሰው ልጆች መጥቶ የመጀመሪያዎቹን ሰዎች አሳተ። የአዳምንም ሥልጣን ክብር ። «የዚህ ዓለም አምላክ» ተባለ። ለጊዜው የመመለክ ሃሳቡ የሰመረለት መሰለው። ነገር ግን ያለአምላካዊ ባህሪ አምልኮ ሊሆን አይችልምና እንደ እግዚአብሔር መመለክ አልሆነለትም። እርግጥ ዛሬም እንኳ በግዛቱ ያሉ የዓለም ሰዎች በአንድም በሌላም መንገድ ያመልኩታል። ሆኖም እግዚአብሔር ከሚመለክበት መንገድ ፈጽሞ የተለየ ነው። እግዚአብሔር መለኮታዊ አምላክ ስለሆነ የሚመለከው ከማንነቱ የተነሳ እንጂ፤ ከስጦታው የተነሳ አይደለም።

ሰይጣን የዚህ ዓለም አምላክ ቢባልም፤ አምልኮ የሚቀበልበት መንገድ ጌታ ኢየሱስን በምድረበዳ በፈተነበት ወቅት ተገልጦታል። እንደለመደው ዓለምን (የዓይን አምሮት፤ የሥጋ ምኞት፤ ስለገንዘብ መመካትን) እንደ «ጭንብል አጥልቆ በሥጋ ለሚያየው ራሱን ውብ አድርጎ ቀረበ። ወደ ረዥም ተራራም አወጣውና የዓለምን

መግሥታትና ክብራቸውን አሳየው። በመጨረሻም ይሄን ሁሉ ልስጥህና ሰገድልኝ አለው። አሃ! ... ለካ ዲያቢሎስ አምልኮን የሚቀበለው በጉቦ ነው። ደግሞም አንድን አምልኮ ለማግኘት ያለውን ሁሉ ይከፍላል። ዳሩ ምን አለውና ሌባ ስለሆነ አለኝ የሚለውን ሁሉ ያገኘው ሰርቆ ነው።

ስለዚህ ሰይጣን የመለኮት ባሕርይ የለውምና ለመመለክ የግድ ማባበል፤ ማታለል፤ ማሳት፤ ራሱንም ከዓለም ምኞት መጋረጃ ጀርባ መሰወርና ጉቦ ለመስጠት ቃል መግባት አለበት። ሰይጣን ሰዎች እንዲያመልኩት ሲፈልግ እንዲያውቁት ዓይናቸውን ያሳውራል። ካወቁትማ ይረግጡታል እንጂ ምኑን ያመልኩታል?

«የዚህ ዓለም አምላክ የማያምኑትን ሃሳብ አሳወረ።» 2ቆሮ. 4፥ 4
 እግዚአብሔር ግን ሰዎች አውቀውና ተረድተው እንዲያመልኩት የልብ ዓይናቸውን ይከፍታል።

«የክብር አባት የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ እርሱን በማወቅ የተባበሩ የመዝገጥ መንፈስ እንዲሰጣቸው አለምናለው።»

ይህም የልባቸው ዓይኖች ሲበሩ... ሉኢ 1፥ 17

እንግዲህ ልዩነቱን ልብ እንበል። ሰይጣን የዓለምን ሕዝብ በዓለም ምኞት አስቶ በሰው አምልኮን ይቀበላል።

«ዓለሙንም ሁሉ የሚያስተው ...» ራዕይ 12፥9

ተብሎ እንደ ተፃፈው ካላሳተ ተከታይ ማግኘት አይችልም።

ታዲያ ዘወትር ስለ እግዚአብሔር ግራ የሚገባውና ሚስጥር የሚሆንበት ነገር ያለምንም ጥረት፤ ያለምንም መሃለጃና ያለምንም ማስፈራሪያ አምልኮን መቀበሉ ነው። እግዚአብሔር የሚመለክበትን ሚስጥር ለማወቅ ዘወትር ያውጠነጥናል። ለዚህ ነው እግዚአብሔር ስለ ኢዮብ በጠየቀው ጊዜ

«በውኑ ኢዮብ እግዚአብሔርን የሚፈራ (የሚያመልክ) በከንቱ ነው? እርሱንና ቤቱን በክብርናም ያሉትን ሁሉ አላጠራህለትም? የእጅግም ሥራ ባርክህለታል ከብሉም በምድር ላይ በዘቷል። ነገር ግን እጅህን ዘርጉለህ ያለውን ሁሉ ዳብላ በእውነት በፊትህ ይሰድብሃል።»

ያለው። እግዚአብሔር ግን በማንነቱ የተነሳ እንደሚመለክ እንጂ በስጦታ እንዳልሆነ ሊያሳየው ለፍጥረትም ሁሉ የማያዳካም ትምህርት ሊሰጥ ለእኔለገ፤ በባሪያው የአምልኮ በካሪ ጭንቅብቆኝ ሊቆጠቅጥና በወሰጠ ያመቀውን መዘክብ ሊያፈርቀኝ።

አነሆ ለእርሱ ያለው ሁሉ በእጅህ ነው። ነገር ግን በእርሱ ላይ እጅህን አትዘርጋ አለው። ሊዮ 1፥ 12

ኢዮብም ከደረሰበት ከዚህ ሁሉ ነገር በኋላ ለእግዚአብሔር ለአምላኩ በምድር ላይ ተደፍቶ እየሰገደ

ፊቱን ከእናቴ ግህፀን ወጥቻለሁ። ራቱንም ወደዚያ አመለላለሁ። እግዚአብሔር ሰጠኝ እግዚአብሔርም ነሣ። የእግዚአብሔር ስም የተባረከ ይሁን። አለ። ሊዮ 1፥ 21

ይህ ንግግር ለሰይጣን ጽኑ ራስ ምታት ሆነበት። አንድ ዕድል ሞከረ። ይግባኝ እንደማለት ነው።

«ቁርበት ለቁርበት ነው። ሰው ያለውን ሁሉ በሰሐይወቱ ይሰጣል። ነገር ግን አሁን እጅህን ሰደህ አጥንቱንና ሥጋውን ዳብስ በእውነት በረትህ ይሰድብሃል አለው። ሊዮ. 2፥ 4

እግዚአብሔርም ሰይጣንን ሠራዊቱን ተወው እንጂ እነሆ እርሱ በእጅህ ነው። አለው። ኢዮብም ከእግሩ ጫማ ጀምሮ እስከ እናቴ ድረስ በክፉ ቁበል ከተመታ በኋላ ሚስቱ ይህን በመንፈሳዊው ዓለም በእግዚአብሔርና በሰይጣን መካከል የተደረገውን ድርድር የት እንደሰማች እንጂ፤

«እግዚአብሔርን በድብህ መትኝ አለችው። መቼም ሰይጣን እንደቱታ ለብሷትና አዕምሮዋን ተቆጣጥሮት ነው እንጂ፤ እሷ በቦታው አልነበረችም። ቢሆንም የኢዮብ መልስ «እግዚአብሔር እጅ መልካሙን ተቀበልን ክፉ ነገርንስ አንቀበልምን? ክር። በዚህ ሁሉ ኢዮብ በከንፈሩ አልበደለም። ሊዮ 2፥ 10

ታዲያ ከዚህ ቁጥር ጀምሮ እስከ 42ኛው ምዕራፍ መጨረሻ ድረስ ለሰይጣን አናነብም ። የት ሄደ ብንል? በኢዮብ የአምልኮ ኃይል ክፉን ተመትቷል ማለት ነው። ኢዮብ ይህን ከላይ ያነበብነውን መልስ ለመመለስ የቻለው የእግዚአብሔርን ስጦታ ብቻ ሳይሆን፤ የምትሰጠውንም የእግዚአብሔርን እጅ በማወቁ ነው። የእግዚአብሔር እጅ ለሚፈሩት ትታወቃለችና። ሊሳ 66፥ 14

በላዚህ በሚስቱ በኩል ለሰይጣን የመለሰው መልስ ቢተነተን «እኔ የሚገደኝ የማን እጅ ነው? የሚለው እንጂ፤ ምን ይህል? የሚለው አይደለም። ያኔም መልካሙን የተቀበልኩት መልካም ነገር የመጣው በእግዚአብሔር እጅ በላሆነ ነበር። አሁንም የደረሰብኝ ምንም

ክፉ ቢመስልም፤ የመጣው ግን በእግዚአብሔር እጅ በላሆነ እቀበላለሁ።» ማለቱ ነው።

ይህ እግዚአብሔር ከተገለጠለት ሰው የወጣ ጥቂት ቃል በዲያቢሎስ ግንባር ተቀርቅሮ እንደጣለው የምንረዳው ከዚህ ቁጥር በኋላ በሚቀጥሉት አርባ ምዕራፎች አንድም ቦታ ስለ ሰይጣን ተጠቅሶ ባለማየታችን ነው። እግዚአብሔር በምን እንደሚመለከ ለመመርመር የመጣው ሰይጣን በባሪያው የአምልኮ ቀስት ተወግቶ ወድቋል። እግዚአብሔር የሚመለከው በማንነቱ ነውና። ከማምለካችን በፊት እንወቀው። መለኮት አልባ የሆነው ጠላት ዓለምን ተጉናጽፎ ቢመጣም ደፍረን ጭንብሉን እናውልቅበት። አምልኮአችንም እንዲሰምር መድኃኒታችን ኢየሱስ

«አባቴ የሰጠኝን ጽዮ አልጠጣትም?» እንዳለ እኛም በፀሎት ነቅተን በትጋት የሰጠታውን መልካምነትና ክፉነት ሳይሆን የሰጭውን እጅ እንመርምር። የጠላት እጅ መልካም የሚመስል ስጦታ ቢያመጣ ለመቃወም፤ የእግዚአብሔርም እጅ ክፉ የሚመስል ነገር ቢያመጣ ለመቀበል እንሰናዳ።

ሰይጣን ሰዎች እንዲያመልኩት ሲፈልግ ትክክለኛ ገጽታውን በቅድሚያ እንዳያውቁት ዓይናቸውን ያሳውራል...እግዚአብሔር ግን ሰዎች አውቀውና ተረድተው እንዲያመልኩት የልብ ዓይናቸውን ይከፍታል።

6

አምልኮና ምርጫ

የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ እኔና ቤቱ ግን እግዚአብሔርን

እናመልካለን።

(ኢያሱ 24 ፡ 15)

የሰው ሕይወት በምርጫ የተሞላ ነው። ለዚህም ምስክር የሚሆነንን የመጀመሪያውን ሰው የምናገኘው በኤደን ገነት ባሉ ሁለት ዛፎች መካከል መሆኑ ነው። ሕይወት ወይስ ሞት፣ ጽድቅ ወይስ ዓመፅ፣ ብርሃን ወይስ ጨለማ።

ከፍተረት መካከል ሰውን ልዩ የሚያደርገው እግዚአብሔር ነፃ ፈቃድ ሰጥቶ ሰለፈጠረው ነው። ለዚህም ነው «አትብላ» ብሎ ያዘዘው። በዜት ውስጥ ያለውን ውሻችንን አጠገቡ ሥጋ አስቀምጦን «እስከመጣ ድረስ እንዳትባላ ተጠንቀቅ» ብለን አዘን አንሄድም። ወደ ውሻውን እናስራለን ወደ ሥጋው ላይ እንቆልፋለን።

እግዚአብሔርም የምርጫ ፈቃድ የሌለው ሰው ፈጥሮ ቢሆን ፍሮ እስከዛሬ ድረስ በኤደን ገነት ዛፍ ሥሮ ታስሮ እናገኘው ነበር እንጂ ውድቀት የሚባል አይኖርም። እግዚአብሔር ግን እንደዚህ ዓይነት ነፃ ፈቃድና የምርጫ ዕድል የሌለው ሰው መፍጠር በዘላለም አሳቡ ውስጥ አልነበረም።

ከዚህም ተነስተን ወደ አንድ መደምደሚያ መድረስ እንችላለን። ያም እያንዳንዱ ሰው የመውደድ፣ የመጥላት፣ በሜት፣ ነፃ የምርጫ ዕድልና ጽኑ የፈቃድ ጉልበት እንዳለው ነው። በእርግጥ ሰው ራሱ ራሱን እንዲህ ሊያውቅ ይችላል። አለማወቁም ለመታለሉ ዓይነተኛ ምክንያት ነው።

በይጣን በሰዎች ፈቃድና ምርጫ ላይ ቀጥተኛ ተጽዕኖ ማድረግ አይችልም። እግዚአብሔርም አይፈቅድለትም። ይህንንም ሰላሚያውቅ መሸንገልና በተንኮላ ማታለል ይጀምራል። እግዚአብሔር ደግሞ በሰዎች ምርጫ ላይ ቀጥተኛ ተጽዕኖ ካልሚድረቱም ባሻገር በእጅ አዙር አያባብልም። ነገር ግን እውነትን

ይገልጣል። ለሰው ግን በዚያን ጊዜ ከእግዚአብሔር እውነት ይልቅ የሰይጣን ግባበል ስለሚግርከው በምርጫው ይሰታል። በፍጥነትም የመንገዱን ፍሬ ይበላል።

ምርጫ ከእግዚአብሔር በነፃ የተቸርነው ውስጡ እንደ ፈንጂ የታመቀ ኃይል የተሞላ የሕይወታችን አንዱ ክፍል በመሆኑ በውሳኔ እንደ ፈንጂ እጀታውን መንጭቀን ከመወርመራችን በፊት የት? እንዴት? መቼ? የሚለውን ጥያቄ በማስተዋል መመለስ መቻል አለብን።

«እግዚአብሔር ከብርሃና ምሥጋና ከኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኝ የጽድቅ ፍሬ ሞልቶቻሁ ለክርስቶስ ቀን ተዘጋጅታችሁ ቅናችና አለነ። እንድትሆኑ የሚሻለውን ነገር ፈትናችሁ ትወዱ ዘንድ ፍቅራችሁ በእውቀትና በማስተዋል ሁሉ ከፊት ይልቅ እያደገ እንዲሆን ይህን እጸልያለሁ።» ሊብ 9 - 11

እግዚአብሔር የሕዝቡን ፈቃድ አክብሮ ነፃ የምርጫ እድል መስጠቱ የሚያስገርምና የባሠረውን እውቀት የሚፈነጥቅ ብርሃን ነው።

ለመሆኑ ግን ነው በተዘረጋች ክንድ በፍች እጅ ከብርሃን ነፃ አውጥቶ ኃረባ ዓመት በምድረ ወዳ መርቶ፣ መግባና ተንኮብስ፣ አብሮ ምድረበዳውን የሚያቋርጥ እንደ ንብር ከሕዝቡ በላይ ሰፍሮ ባሕሩን አቁሞና አሻግሮ፣ ቅጥሩን አፍርሶ፣ ጠላትን በበረዶ ድንጋይ እያላደደ፣ ግርና ወተት የምታረስ ምድር ካወረሰ ሥራውንም ከፈፀመ በኋላ ተመልሶ ምርጫ የሚሆን? ኢየሱም ይህ ተረድቶ ነበር ብዎታመልኩትን ዛሬ ምረጡ ብሎ ያለው።

ቃሉ እንደሚል እውነትም እንደ እግዚአብሔር ያለ ግንኙ የለም። ከጪካን ጌቶቻቸው እጅ ነፃ አውጥቶ፣ በፍቅሩ መርቶ፣ ከዚህ ሁሉ ውለታ በኋላ እንደገና የምርጫ ዕድል ሲሰጣቸው እነርሱም ሌላ ሲመርጡ ምን ይበላል? የሚያሳዝን ነው።

«እግዚአብሔርንም ግምለክ ክቶ መስሎ ቢታያችሁ አባቶቻችሁ በወንዝ ግደ ላሉ ያመለኩትን አግልክት ወይም በምድራቸው ያላቸሁባቸውን የአምራጪያንን አግልክት ታመልኩ እንደሆነ የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ።»

በውኑ ሕያው እግዚአብሔር አግልክት ካልሆኑ ከማይናገሩና ከማያድኑ የሰው እጅ ሥራ ከሆኑ የተሸከማቸውን ትክክ

ከሚያታብሉኝ ከግብፃውያንና ከአሞራዊያን ጣያታት ጋር ተራ ሊገባ?
ምን ይደረግ? ሆነ። የእግዚአብሔር ባህሪ የገባው ኢየሱስ ግን

ሐኔና ቤቱ ግን እግዚአብሔርን እናመላካለን።

ብሉ የርሱንና የቤቱን በግልጽ ካስታወቀ በኋላ እያንዳንዳቸውን
ጥምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ።

አለና መብታቸውን በፈታቸው አስቀመጠ። የኢየሱስና የቤቱ ምርጫ
አንድ ነበር። እንደ ትልቅ ነገር የሚያስተገባ።

« እናንተ ሁላችሁ ትልቁ ጥንቃቄ ጥራት ምሁራን መሆኔዎን
ባለፀጋውም፣ ድሃውም፣ ይቅር፣ እግዚአብሔርን አናምልክ ሌሎች
እግልክት ይሻሉናል ብትሉ፣ በምድር ላይ እኔና ቤቱ ብቻ እንኳ
ብንቀር እግዚአብሔርን ግምልክ እንተወም። እግዚአብሔርን
የምናመልከው የብዙሃኑ ምርጫ ስለሆነ ሳይሆን ስለተገለጠልን
ፍትህ ስለ ተመሰነው ምህረቱ ስለ ተለግመድነው ክንዱ ስለ
ገረከን ግንኙነቱ ነው። »

የሚል ለእያንዳንዱም የተሰጠው ዕድል ሰው እግዚአብሔርን
ለማምለኩም ሆነ ላለማምለኩ አባቱን፣ እናቱን፣ ወንድሙን፣ እህቱን፣
ወዳጁንና ዘመዱን ስበብ ሊያደርግ እንደማይችል ያስረዳል።

ይሁን እንጂ የእስራኤል ልጆች ግን በእግዚአብሔር ክንድ
ከግብጽ ወጥተው ምድረበዳውን አቋርጠው፣ ከነዓንን በመውረስ
ገብተው ባለሠሩት ቤት ባለቤት ሆነው፣ ያልተከሉትን ፍሬ ከበሉና
ካልማሱት ጉድጓድ ውሃ ከጠጡ በኋላ መልካም ያደረገላቸውን
እግዚአብሔርን ረስተው እንግዶች አማልክትን የሙጥኝ አሉ።
የመንገዳቸውንም መራራ ፍሬ በሉ። እግዚአብሔር ለምን
አልመረጣችሁንም ብሎ አልተበቀላቸውም። ነገር ግን ስለተውት
ተዋቸው። ጀርባቸውን ስለሰጡት ፊቱን አዞረባቸው። በመጨረሻም
ወዳጅ ያሏቸው አማልክት ጠላት ሆነውባቸው አስመረሯቸው። ይህ
ብቻም አይደለም። በሌላ በኩል ከእጁ ከበሉና ከጠጡ በኋላ ጠግበው
የረሱት፣ ተረከዛቸውን ያነሱበት፣ እግዚአብሔር ማን ነው? ያሉት
ሁሉ ከነፍግሚያቸው ለትምህርትና ለተግሣጽ ተጽፎ በዚህ መጽሐፍ
ውስጥ ሰፍሯል።

እኛም የሌሎችን ሰናይ የራሳችንን ምርጫ እንድንመረምር
ያነሳናል።

እግዚአብሔርን ማምለክ የመኖርና አለመኖር ጥያቄ በሆንበት
ፈታኝ በዓት መሥዋዕት እንደሚደረግ በመታረድ አምላኩን
ለማስከበር የቆረጠው ጳውሎስ በዙሪያው ስለነበሩት አገልጋዮች
እንዲህ ብሎ ጽፏል።

«... ደግሞ የአሁኑን ዓለም ወደ ትቶኛል። ወደ ተሰሉንቄም
ሄዳል። ቄርቲስም ወደ ገላቲያ። ቲቶም ወደ ድልግጥያ ሄደዋል
... » (2.ጢሞ4፥ 9-10)

በእርግጥ ዛሬም ዓለም በበርካታ ምርጫዎች የተዋላች ናት። የሰውም
ሕይወት ከዚህ ጋር የተሳበረ ነው። እኛስ ዛሬ ከዛሬም በስቲያ
የማይመች ቀን ቢመጣ ምርጫችን ምን ይሆን? አምልኮም የትክክለኛ
ምርጫ ፍሬ ነውና እግዚአብሔርን ማምለክ ምርጫችን ቢሆን
የማይቆጭ የማይጸጽትና በጌታ ፊት የማያላፍር ድንቅ ምርጫ
መርጠናል።

ሙሴ እግዚአብሔርን የማምለክ ብድራት ምን እንደሚመስል
ትኩር ብሎ ባዩ ጊዜ የንጉሱ የፈርሐን ልጅ ከመባል ይልቅ
የባሪያዎሐቅ የእስራኤላውያን ልጅ ለመባል መረጠ።

በግብጽ የሚገኘውን ልክ የሌለው ገንዘብ ከማግኘት ይልቅ
ከዚህ ሕዝብ ዘር በሥጋ ስለሚገለጠው ስለ ክርስቶስ መነቀፍን
መረጠ።

ሥልጣኑንና ሀብቱን ተጠቅሞ በጋጢአት ሊሸምተው ከሚችል
ደስታ ይልቅ ከስፈር ውጪ ጭቃ ከሚያቦኩት የእግዚአብሔር ሕዝብ
ጋር መከራን መቀበል መረጠ። ዕብ 11፥ 24-26

እኛስ? በየቀኑ በሚገጥመን ምርጫ ውስጥ ጌታን እየመረጥን
እናመልከው።

**ቃሉ እንደሚል እውነትም እንደ እግዚአብሔር ያለ
ማንም የለም።**

7

አምልኮና መገለጥ

እግዚአብሔርን ለአብርሃም ተገለጠለትና ይህችን ምድር ለዘርህ እስጣለሁ አለው። እርሱም ለተገለጠለት ለእግዚአብሔር በዚያ ሰፍራ

መሠውያን ሠራ ።

ዘፍ. 12 ፥ 7

አምልኮ የመገለጥ ፍሬ ነው። ማምለክ ማለት መውደድ፣ ማድነቅና መሰጠት ማለት ነው። ይህ እንዲሆን ደግሞ ማወቅ የግድ ነው። ያላወቅነውን እንዴት መውደድና ማድነቅ እንዴትስ መሰጠት እንችላለን?

እግዚአብሔርን ማወቅ የምንችለው እርሱ ራሱን ሲገልጥልን ብቻ ነው። እግዚአብሔርም ራሱን ለሰዎች በመገለጥ ደስ ይለዋል። በጥንት ዘመን እግዚአብሔር ለእስራኤል ሕዝብ አባቶች በብዙ ዓይነት መንገድና ጉዳዩ ተገልጧል። ነገር ግን እነዚያ መገለጦች በምሳሌና በጥላ የተሞሉ እንጂ ፍጹም ሰላልነብና ከ2000 ዓመታት በፊት በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ተገለጠ። ይህም ፍጹም መገለጥ ነው። ዛሬም ለእኛ በቃሉ ውስጥ ራሱን ይገልጥልን ዘንድ ቅዱስ መንፈሱን ሰጥቶታል። 1ቆሮ 2፥12

እግዚአብሔር ራሱን ሲገልጥልን እናውቀዋለን። ስናውቀውም በፍቅሩ እንሞላለን፤ በታላቅነቱ እንደነቃለን፤ ለማንነቱ ሁለንተናችንን ሰጥተን እናመልከዋለን።

የእግዚአብሔር መገለጥ ባዶ እውቀት አይደለም። ተስፋ በሌለበት ተስፋን አስጨብጦ የሚያስፈነድቅ፣ የሚያታየውን አላይቶ የሚያስቧርቅ፣ አይቻልም ያልነውን ከሕይወት አጥፍቶ በእግዚአብሔር ቻይነት ላይ የሚያራምድ፣ መለኮታዊ ኃይል የተሞላ ሰማያዊ ብርሃን ነው።

የሚገርመው እግዚአብሔር ለአብርሃም ሲገልጥለትና ይህችን ምድር ለዘርህ እስጣለሁ

ብሎ ተስፋ ሲሰጠው ለዘርህ እስጣለሁ ባለው ምድር ላይ የከነዓን ሰዎች ይኖሩ ነበር። ዘፍ.12፥6 በመገለጥ ውስጥ የሚመጣ የእግዚአብሔር ተስፋ ግን አካባቢያችንና ዙሪያችን ምን እንደሚመስል አይገደውም የመለወጥ ኃይሉ ብርቱ ነውና።

መገለጥ በመንፈሳዊው ዓለም ያለውን እውነታ በእምነት ማየት፣ ማወቅና እርግጠኛ መሆን ማለት ነው።

መገለጥ ካለ አምልኮ አለ፤ አምልኮ ካለ ደግሞ መሠዊያ ይኖራል እነዚህ የማይነጣጠሉ ጉዳዮች ናቸው። ስለዚህ አብርሃም ለተገለጠለትና ተስፋን ለሰጠው ለእግዚአብሔር መሠዊያ ሰራ። መሠዊያ ደግሞ ያለ መሥዋዕት ትርጉም የለውምና መሥዋዕት አቀረበ።

እውነተኛ አምልኮ ማለት እግዚአብሔር በቃሉ ሲገልጥልንና ልባችንን በተስፋ ሲሞላው ለተገለጠልን እግዚአብሔር ባዘጋጀው መሠዊያ ላይ ራሳችንን መስጠት ማለት ነው። ይህም በኃይለችንና በአገልግሎታችን በተግባር የሚገለጥ ውሳኔ ነው።

መስዋዕት ሲቀርብ ደሙ በመሠዊያው ዙሪያ ይፈላል፤ ሥጋው ደግሞ በመስዊያው ላይ ይቃጠላል አመድ እስኪሆን። ስለዚህ እኛም የተገለጠልንን ከፍ ያለውን ሰማያዊ ብድራት ለማግኘት ሥጋዊውን ሕይወት እያፈሰስንና እያቃጠልን ብሩካችንን ለመያዝ ስንዘረጋ ሃሳባችን፣ ንግግራችን፣ ድርጊታችን፣ እስተንፋሳችን ሳይቀር በአምልኮ ቃና የተሞላ ይሆናል።

**እግዚአብሔር ራሱን ሲገልጥልን እናውቀዋለን።
ስናውቀውም በፍቅሩ እንሞላለን፤ በታላቅነቱ
እንደነቃለን፤ ለማንነቱ ሁለንተናችንን ሰጥቶን
እናመልከዋለን።**

አርነትና አምልኮ

ምንም እንኳ ሰው የተፈጠረው እግዚአብሔርን ለማምለክ ቢሆንም፡- በባርነት ቀንበር ወድቆ እግዚአብሔርን ማምለክ አይችልም። እግዚአብሔርን ለማምለክ የግድ አርነት መውጣት አለበት። እግዚአብሔር በምንም መንገድ አምልኮን በደባልነት አይቀበልም። ነገር ግን አስቀድሞ በተዘረጋች እጅና በፀናች ከንድ ሕዝቡን ከባርነት ቤት ነፃ ያወጣና የአምልኮ ጥሪ ያቀርባል። ያላዳነው ሕዝብ ሊያመልከው አይችልም። እግዚአብሔርም አምልኮውን አይቀበልም። እውነተኛ አምልኮ የማዳኑ ፍሬ ነውና።

ለዚህ ነበር የእስራኤል ሕዝብ በግብጽ ምድር በጽኑ ባርነት ውስጥ ሳሉ እግዚአብሔር ለሕዝቡ የአምልኮ «ጥሪ» ከማቅረቡ በፊት በአምባሳደሩ በሙሴ እጅ ለፈርአን

«ያገለገለኝ ዘንድ ሕዝቤን ላቀት! »
 የሚል መልእክት የላከው። ከእግዚአብሔር መንግሥት ለፈርአን መንግሥት የተላከው ደብዳቤ ነበር። የማትታየውን የእግዚአብሔርን መንግሥት ያላወቃው የዘመኑ የምድር ኃያል መሪ የግብጽ ንጉስ ፈርአን

« እግዚአብሔርንም አላውቅም ባሪያዎቼንም አለቅም። »
 ነበር መልሱ። እግዚአብሔር ግን ለፈርአን ከበትር ሌላ ምንም መላክ አላሰፈለገውም። ከጣቱም በቀር ሌላ አልተጠቀመም። ስለዚህ የእግዚአብሔር በትርና ጣቱ አሰጪነቱን የሰጠውን ነፃ መውጣት ባይወድም ከመቅሰፍቱ ለማምለጥ ለሙሴና ለአርን የሽንገላ ሃሳብ አቀረበ።

«ሂዱ በአገሩ ውስጥ ለአምላካችሁ ሠጪ . . . ለእግዚአብሔር ለአምላካችሁ በምድረ በዳ ትሠጪ ዘንድ እለቃችኋለሁ። ነገር ግን ርቃችሁ ሳትሄዱ ፀላዩላችኋል። » ዘፀ 8+ 25-28

እዚህ ጋ የምናየው ዛሬም ሰይጣን የፀሎት ርዕስ እንዳለው ነው። ጥያቄውም «ርቃችሁ አትሂዱብኝ» ነው። ነገር ግን የኢያቢሉስን ሽንገላ ይቃወም ዘንድ የእግዚአብሔርን እቃ ጦር የለበሰው ሙሴ

በዚህ የውጊት ነፃነት አልፈነደቀም። ለፈርአን ቁርጥ ያለ መልስ ነበረው።

«ሂዱ ለእግዚአብሔር ለአምላካችን እንሠዋ ዘንድ እንደሚያዘን የሦስት ቀን መንገድ ወደ ምድረበዳ እንሄዳለን። » ዘፀ 8+ 27

በዚያን ጊዜ ወደ ምድረበዳው የሦስት ቀን መንገድ በእግር ቢለካ ሰው የኤርትራን ባህር ተሻግሮ የሚወጣበት ርቀት ነው። ሙሴም ግብጽን ለቀን ወጥተን ነው የምናመልከው ማለቱ ነበር። አምን ዛሬም ለእኛ የሦስት ቀን መንገድ ክፉ ከሆነው ዓለም የሚያወጣን ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞት እስከ ትንሳኤው ያለው ርቀት ነው። ዛሬ ከዓለም ሳንለይ ጌታን አመልካሁ ብለን የምናስብ ካለን ሙሴ

«አምላካችን ለእግዚአብሔር የገብነውያንን ርኩሳት እንሠዋለንና እንዲህ ያደርግ ዘንድ አይዝግም . . . » ዘፀ 8+ 26

እንዳለ ባልዳኑት መካከል የጌታን ስም መጥራታችን መዘመራችንና አንዳንድ የአምልኮ ሥርዓት መፈፀማችን ጌታን ከማስደብና ከማስነቀፍ በቀር የምናተርፈው የለም። ታዲያ እኔ ባሪያ ነኝ የራሴ ፍቃድ የለኝምና ምን ሳደርግ የሚል ይኖር ይሆን? ነፃ እርነታችን ክርስቶስ ድል ነስተ ከሙታን ተነስቷል። ቃሉን በእምነት ብንቀበል ቃሉ እውነት ነውና እውነትም አርነት ያወጣናል። መንፈሱን ወደ መደቃችን ብንጋብዝ የጌታ መንፈስ ባለበት በዚያ አርነት አለና ታላቅ መፈታትን እንለማመዳለን። እስራኤላውያን ገዥዎቻቸው ግብፃውያን በኤርትራ ባህር ከነፈረሰቻቸው ሲሰጡ እንዳዩ እኛም በትንሳኤው ኃይል ባህር ተሻግረንና በለክፉ ምኞት በዓለም ካለው ጥፋት አምልጠን የቀድሞ ገዥዎቻችን በመስቀል ላይ አለቅነታቸውንና ስልጣናቸውን እንደተገፈፈ እያየን

«በከብር ከፍ ከፍ ብዳለና ለእግዚአብሔር እዘምራለሁ ፈረሱንና ፈረሰኛውን በባህር ጣለ ጉልበቱም ዝግሪዬም እግዚአብሔር ነው ሙድሃኔቴም ሆነልኝ። ይህ አምላኬ ነው አመለገነውግለሁ . . . » ዘፀ 15 +1- 2

እያለን በነፃነት እግዚአብሔርን እናመልካለን። በግሪኩ ቋንቋ ባሪያ የሚለው ቃል ሁለት ፍቺ አለው። አንደኛው በዋጋ የተገዛ የራሱ ፈቃድ የሌለው ከጌታው ፈቃድ መውጣት የማይችል ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ የባርነት ዘመኑን ጨርሶ ነፃ ከወጣ በኋላ ጌታውን ስለወደደ በፈቃዱ የሚያገለግለው ባሪያ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ዘወትር በመልእክተኛ መግቢያ ላይ ስለራሱ የሚጠቅሰው ባርነት ሁለተኛውን ነው።

እግዚአብሔር ከባህሪው የተነሳ ፈቃዳችን እንድንሰጠው ይጠይቀናል እንጂ በግድ አይገዛንምና። የእርሱ ለመሆን አስቀድመን አርነትን መለማመድ አለብን። አርነትንም የሠጠን እርሱ ራሱ ነው።

እንግዲህ አምልኮ ግለት በእግዚአብሔር ነፃ የግድግዳ ክንድ እውነተኛ አርነትን ተለማምደንና የነፃ ፈቃድ ባለቤት ሆንን ይህንኑ ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር በማስገዛት የምንኖረው ኑሮ ነው።

...ሰው...እግዚአብሔርን ለማምለክ የግድ አርነት መውጣት አለበት። እግዚአብሔር በምንም መንገድ አምልኮን በደባልነት አይቀበልም።

9

አምልኮና ውሳኔ

ፋትም፡... እንደተወሰኑ ከአንቺም ዘንድ እንደመለሰ አታስቸግሪኝ
 ሕዝብሽ፣ ሕዝቤ፣ አምላክሽም አምላክ ይሆናል... አለች።

ፍት 1፥ 16-18

ይህ የፋት ቃል የባሏን አባት፣ የባሏን ወንድምና የገዛ ባሏን በሞት ከተነጠቀች ከሞግባዊቷ ወጣት የተደመጠ ቁርጥ የውሳኔ ንግግር ነው። በወደ ቤተሰብም ጉዞዋቸው እውነትን ለሚሰራበረው ሂደት ወደ እናቶቻቸው ቤት ተመለሱ በእኔና በሞት እንዳይረጋቸው እግዚአብሔር ችርነት ያደርጋቸዋል። እግዚአብሔር በሞታቸው ቤት እረፍት ይሰጣቸዋል።

የሚል ምርጫ ግንባራቸውን ሳያሳጥፈው ሲከተሏት አሁንም ከመከተል ልብ በሚያደክም ቃል

«እኔ ሆይ ተመልሱ ልምን እንደ ጋር ትጸዳቸዋሉ ባሉቻችሁ የሚሆኑ ልጆች በሆኔ አሉኝን ልጆች ሆይ ተመልሱ ባል ባግ ልጆችም ጭልድ እንደሉ እስኪያድጉ ድረስ ትቆያላችሁን? በል እንርሱሳ ባል ግንባት ትተዋላችሁ? ልጆች ሆይ እንዲህ አይደለም። የእግዚአብሔር እጅ በእኔ ጫካልና በእናንተ የተነሳ እጅግ ተመርሪያለሁ።»

ስትል በቀጣዩ ቁርጠኝነትን በሚያበጥረው ጸገም ንግግር የእርፋ ልብ እንደሰም ቀለጠ። ተስፋዋ ኑሃሚን በወንጨፈቸው የቃል ቀስት ብስክሰክ አለ። ኑሃሚንን ተከትላ ወደ ቅድስቲቷ ምድር ወደ እግዚአብሔር ሕዝብና ወደ ሕያው አምላክ ለመጓዝ የነበራት የእምነት ጉልበት ተሟጠጠ። እንደ ቀድሞ ግደነት የአልለይሽም ልቀሶ ሳይሆን የሰለለና የደከመ የሰንብት ድምጽ አሰማች። እንደ በፊቱ የልመና ሳይሆን የመለየት እንባ አፈለሰች። ስለጋጠላቷ በምሬት የተሞላችው ኑሃሚን የእርፋን መመለስ የፋትን ገን ወደርሷ መጠጋት አይታ እሷም እንድትመለስ በሚፈትን ቃል

«እነሆ ባልገደራሽ ወደ ሕህደሞና ወደ አግልክትዋ ተመልሳች እንቺም ደገሞ ከባልገደራሽ ጋር ተመልሽ።»

ብትላትም በውሳኔ የተሞላው የሩት ልብ ፈጽሞ አልደከመም። በእርግጥ እርፋ ግን በተደጋጋሚው ግፊት ወደ አማልክቷ ተመልሳለች። እርፋና ሩት ደግሞ ሞፃባውያን ናቸው። ሞፃባውያን ደግሞ አምላካቸው ካሞሽ ነው። ዘፍ.21÷29 1ነገሥ 11÷7-33 ይህ የጣኦት አምላክ የሚመለከው ሰውን በእሳት በመሠዋትና ርኩሶትን በመፈፀም ነው። 2ነገሥ3÷26-27 ዘኁ.25÷1-2 እርፋ በእርግጥ ወደ አማልክትዋ ተመለሰች። ለዓላማዋ የጨከኝቸው ሩት ግን ምንም እንኳን ልብ የሚያዝሉ የአማቷ የምሬት ቃሎች ቢበረቱባትም ሌላ የምርጫ ዕጣም አልጣለችም። ይልቅ በዚሁ መልካም ሃሳብ ውሳኔዋን ቋጧች። በማያዳግም ቃልና በበረታ ውሳኔ

... እንድተውሽ ከአንችም ዘንድ እንድመለስ አታስቸግሪኝ...

አምላክሽ አምላክ ይሆናል ...። አለች

አንድ ውሳኔ በአንድ ቃል ያፀናቸው ሩት ተስፋ የቆረጠች የተመረረች ባሏት ልጆቿን ንብረቷን አጥታ እርቃንዋን የቀረች እርጊት አማቷን ተከትላ ወደ ማታውቀው ሕዝብና ምድር ለመሄድ የተወለደችበትንና ያደገችበትን ቀዬ ጥላ ከሰው አንዳች ተስፋ ሳታደርግ ወጣች። ስለዚህም ጉዳይ በዴዝ ሲመሰክር

ለእግዚአብሔር እንደ ሥራሽ ይሰጥሽ። በከፍተኛ በታች መግቢያ

እንድታገኝ በመጣሽበት በእስራኤል አምላክ በእግዚአብሔር ዘንድ ደግሞሽ ፍፁም ይሁን።

እንዳለ ሩት ተስፋ አድርጋ የመጣቸው የእስራኤልን አምላክ ሕያው እግዚአብሔርን ነበር። ለመሆኑ ሩት ይሄን እግዚአብሔርን የት አየችው? የትስ አወቀችው? በሃገሯ በታመልክ የኖረችው ስንት የሚያማምሩ ሴት እምበቃትላዎች ለመሥዋዕት በእሳት እንዲቃጠሉ የሚያዝ ጨካኝና ነፍስ ገዳይ አምላክ እንጂ፤ ፍትር የሚያውቅ አልነበረም። በሌላ በኩልም አብራሹው ለጥቂት ዓመታት ከኖረቻቸው የእስራኤል አምላክ እግዚአብሔርን ያመልካሉ ተብለው ከተጠሩት ከአቤሜሌክና ከኑሃሚን ኑሮ ያየችው ነገር ቢኖር ረሃብ በደት፤ ሞት፤ ድህነትና ምሬትን ነው። ታዲያ ምንድነው ሰደተኛና ባይተዋር ሆኖ በሰው እርሻ ለመቃረም ወደ ቤተላሂም ያመጣት? ምክንያቱ አንድ ብቻ ነው። ሩት ባልንጀራዋ እርፋ ያሳየችውን አንድ ትልቅ ሚስጥር በእምነት ያየች ትመሰላለች። ኑሃሚን እንኳ ያልገባትን ጥልቅ ነገር የተረዳች። እግዚአብሔር የቃል ኪዳን አምላክ እንደሆነ ሕዝቡ ቢተውት እንኳ የማይተው ቢረሉት

የማይረሳ፤ ለጊዜው ቢቆጣም የሚመለስ፤ የሚራራ፤ የሚምር፤ ደግሞም በእርሱ ዘንድ ሥፍራ ለማግኘት የሚመጡትን ባዕዳን እንኳ ወደውጪ የማያወጣ፤ ዶር ጫጮቶቿን በክንፏ እንደምትለበስብ የሚሰበስብ፤ እንደ ንሥር ከህዝቡ በላይ የሚሰፍ በላባዎቹ የሚጋርድ፤ በእምነት ለሚፈልጉት ዋጋ የሚሰጥ፤ እንደሆነ በኋላ በሕይወቷ ያየችው ቢሆንም፤ አስቀድማም በመንፈስ እንደተረዳቹ መገመት አያስቸግርም።

ስለዚህም አማልክቷን ትታ ወደ ቤተላሁም ለመሄድ እግዚአብሔርንም ለማምለክ ወሰነች። አምልኮ ውሳኔ ነው። በረከት ሁሉ የሚመጣው ከውሳኔ በኋላ ነውና እግዚአብሔር ሩትን ባረካት፤ ውብ ትዳር፤ ሰፊ እርሻ፤ ብዙ ሀብት፤ ትልቅ ክብር ሰጣት። በረከቷ ለኑሃሚንም ተረፈ። የቤተላሂም ሴቶች ሩት ለኑሃሚን ከሰባት ወንድ ልጆች እንደምትሻል መሰከሩ። የከተማይቱም ሽማግሌዎች

... እግዚአብሔር ይህችን ወደ ቤትህ የምትገባውን ሴት የእስራኤልን ቤት እንደሠሩ እንደ ሁለቱ እንደ ራሴልና እንደ ልያ ያድርጋት ... ቤትህንም እግዚአብሔር ከዚች ቆንጆ ከሚሰጥህ ዘር ትፅግር ለይሁዳ እንደወለደችው እንደ ፋሬስ ቤት ይሁን።
ሩት 4፡ 14--15

በማለት ስለ እርሷ በኢዝንም ባረኩት። በፍጥረትም በረከቷ ከራሷ፤ ከአማቷ ከቦኢዝና ከእስራኤል ሕዝብ አልፎ ለምድር ሕዝብ ሁሉ የዘላለም በረከት የሆነው ኢየሱስ በእርሷ ዘር በሥጋ መጣ። ማቴ1÷5

እኛስ ይህን ታማኝ አምላክ እንዳናመልክ ወደኋላ የሚጉትተንና ተስፋ የሚያስቆርጠን ምን ይሆን? ወደ «ቤተላሁም» የጀመርነው ጉዞ በጅምር እንዳይቀር ለሥጋችን ንክዛ ጆሮ ሳንሰጥ ወደ ፊት እንገስግስ።

... የግይታየውን እንጂ የሚታየውን ባንመለከት ቀላል የሆነ የጊዜው መከራችን የክብርን የዘላለም ብዛት ከሁሉ መጠን ይልቅ ያደርግልናል ...። 2ቆሮ 4÷17

እንደተባለ እኛም ከሐዋርያው ጳውሎስ ጋር

ሐክርስቶስ ፍትር ግን ይለናል? መከራ ወይስ ጥንተት ወይስ ሰደት? ወይስ ረሃብ ወይስ ራቀትነት ወይስ ፍርሃት ወይስ ሰይፍ ነው? በዚህ ሁሉ በወደደን በእርሱ ከእሸናፊዎች እንበልጣለን። ሞት ቢሆን ሕይወትም ቢሆን መላእክትም ቢሆን

ገዛትም ቢሆን ያለውም ቢሆን የግመጣውም ቢሆን ኃይላትም ቢሆኑ ከፍታም ቢሆን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ካለ ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን እንዳይችል ተረድቻለሁ። ርግፊት 35-39

እያልን ሊያደክሙን የሚመጡትን ሁሉ ሕይወት የኢየሱስን ግንተም በሥጋዬ ተሸክሜአለሁና ከእንግዲህ ወዲህ አንድ ሰንኳ አያድክመኝ። ገላ 6፥ 17
በለን ልንመልስ ይገባል።

አምልኮ ውሳኔ ነው። በረከት ሁሉ የሚመጣው ከውሳኔ በኋላ ነው።

10

የአምልኮ ዝግጅት

«ልጅ ሆይ... እንግዲህ ታጠባ ተቀባ ልብሰሽን ተላበሽ ወደ አውድማውም ውረጃ... በተኛም ጊዜ የሚተኛበትን ሰፍራ ተመልከቺ ገብተሽም እግሩን ገለጧ ተጋደሚም። የምታደርገውንም እርሱ ይነግርሻል።»
ሩት 3፥ 1- 3፥ 4

ኑጋሚን ዛሬ የትላንቷ ኑጋሚን አይደለችም። በምሬት ተከድኖ የነበረው አይኗ ተከፍቷል። ትላንት ወደ ቤተልሄም አብራት እንዳትመጣ ስትነዘንዛት የነበረችውን ሩት ዛሬ የመጉብኘቷ ምክንያት ልትሆን እንደምትችል በርቀላት እንዴት ወደ ቦአዔዝ እንደምትሄድና እንዴትም እንደምትቀርባው የአይሁድን የመቤዝት ሥርዓት እያስተማረችት ነው። ታሪኩ ይደንቃል። ነገር ግን በታሪክነቱ ተደንቀን እንድናልፍ ብቻ አልተገፈም። ይልቅ ከኃጢአት ባርነት ከዲያቢሉስ ስልጣንና ከዘላለም ሞት የተቤዝንን የእኛን «ቦአዔዝ» ጌታ ኢየሱስን እናመልከው ዘንድ እንዴት ወደ እርሱ ልንቀርብ እንደሚገባ የመንፈስን ሥርዓት ሊያስተምረን እንጂ። በኑጋሚን ምክር ሩት በሌሊት ወደ ቦአዔዝ ያደረገችውን ጉዞና የወሰደችውን እርምጃ ስናነብ ከባህላችንም የተነሳ ምናልባት «ለትዳር መጠየቅ የነበረበት እኮ ወንዱ ቦአዔዝ ነበር። ሴት በዛ ላይ ደግሞ እንግዳ፤ ሩት ለምን ይሄን አደረገች?» የሚል ጥያቄ በውስጣችን ቢፈጠር አያስደንቀንም። ነገር ግን ታሪኩን በጥንቃቄ ስንመረምር ሊቤዣቸው የሚችል በሥጋ ዝምድና ከቦአዔዝ የሚቀርብ ሌላ ሰው በከተማው ውስጥ እንዳለ እንረዳለን። እንደ ቦአዔዝ ሩትን አስቀድሞ የወደዳት፤ ምህረት ያደረገላት፤ ስለእርሷ ቅደመ ዕውቀት ያለው ባይሆንም (ሩት2፥8-16)። ስለዚህ ሊቤዣ በሚችሉ በነዚህ ሁለት ዘመዶች መካከል እንደ ባህሉ ምርጫ ማድረግ ያለባት ራሷ ሩት ናት። ለዚህም ነው ኑጋሚን ሩት ባህሉን ተረድታ እርምጃ ዘመውበድ

ራሳቸውን የማንፃት ግዴታ ነበረባቸው። የመታጠቢያው ውሃ የቃሉ ምሳሌ ነበር። ለዚህም ነው ኢየሱስ የደቀመዛሙርቱን እግር ሊያጥብ ዝቅ ባለበት ጊዜ ሴፕሮስ

« የእኔን እግር ለዘላለም አታጥብም ብሎ ሲከላከል ሐሳጠብኩህ ከእኔ ጋር አድል የለህም። የሚለው የጌታ መልስ አስደንግጦት ሲታ ሆይ እጅግ ራሴን ደገጥ እንጂ እገሬን ብቻ አይደለም። » ባለ ጊዜ ጌታ ሐታጠብ እገሩን ከመታጠብ በቀር ሌላ አያስፈልገውም ሁለንተናው ንፁህ ነው... »

ያለው ከዚህ በፊት ለደቀመዛሙርቱ ገላ የማጠብ ሥርዓት ሰላካሄደ ሳይሆን በዮሐ 15+3 ላይ

« እናንተ ስለነገርኻችሁ ቃል አሁን ንፁሐን ናችሁ። »

ብሎ እንደተናገረው በቃሉ መታጠባቸውንና መንፃታቸውን ለማሳየት ነበር። ይህም በአምልኮ ቅድመ ዝግጅት ውስጥ የእግዚአብሔር ቃል ያለውን ዐብይ ድርሻ ያሳየናል።

የዕብራይያን መልእክት ፀሐፊ የብሉይ ኪዳንን ሥርዓት ምሳሌ አድርጎ ስለ ሰማያዊውና ስለ መንፈሳዊው መቅደስ እኛም ወደዚህ መቅደስ በመንፈስ ለመግባት ስለሚያስፈልጉን ነገሮች ሲጽፍ

« እንግዲህ ወንድሞች ሆይ በመረቀልን በአዲስና በሕያው መንገድ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በኢየሱስ ደም በመጋረጃው ግለትም በሥጋው በኩል እንድንገባ ድፍረት ስላለን በእግዚአብሔር ቤት ላይ የሆነ ታላቅ ካህን ስላለን ከክቷ ሕሊና ለመንጸት ለባችንን ተረፍተን ሰውነታችንን በጥሩ ውኃ ታጥቧ በተረጸገንበት እምነት በቅን ልብ እንቅረብ። » ዕብ. 10+ 19-22 ይላል።

ታዲያ እዚህ ጋ ጥሩ ውኃ የሚለው የውስጥ ሰውነታችንን የሚያነፃውን የእግዚአብሔርን ቃል ማለቱ እንደሆነ ጥያቄ የለውም።

በዚህ ስፍራ ሩትም ከመልበሷና ከመቀባቷ በፊት እንድትታጠብ መታዘዟ የብሉይ ኪዳን ሰርዓት ክህነትን የተከተለ ነበር። ሙሴ አርንን እንዲክነውና እንዲቀባው እግዚአብሔር ባዘዘው ጊዜ እንዲህ ብሎት ነበርና።

« አርንና ልጆቼንም ወደ መገናኛው ድንኳን ታቀርባቸዋለህ በውኃ ታጥባቸዋለህ። ልብሶችን ወስደህ ለአርን ... ታለብላለህ »

... ። የትብንቱንም ዘይት ወስደህ በራሱ ላይ ታፈሰዋለህ ትቀባዋለህ። » ዘፀ 29+ 4-7

ከዚህም ጋር የሚመሳሰል አካሄድ በሕዝቅኤል ትንቢት ውስጥ እናነባለን።

« በውኃም አጠብቁሁሽ፣ ከደምሽም አጠራሁሽ፣ በዘይትም ቀባሁሽ፣ ወርቀ ዘቦም አለበሰሁሽ፣ በእስቆጣ ቀርቦት ጫግ አደረግሁልሽ፣ በጥሩ በፍታ አስታጠቅሁሽ፣ በሐር ከደንኩሽ ። » ሕዝ 16+ 9-10

እንግዲህ እግዚአብሔርን ለማምለክ ከመቅረባችን በፊት ከቃሉ ጋር ቆይታ ይኑረን። በፀሎት መንፈስ ሆነን መጽሐፍ ቅዱሳችንን እንመርምር። በመንፈስ ቅዱስ አስተማሪነት ላይ ተደግፈን የቃሉን ብርሃን እንጠብቅ። የተገለጠልንም ቃል በእምነት ከእኛ ጋር እንዲዋሃድና እንዲጠቅመን በቀንም በሌሊትም እናስበውና እናስላስለው። ያን ጊዜ በፊደሉ ውስጥ የታመቀው የሚያነፃ የመድኃኒት ምንጭ ፈንቅሎ መውጣት ይጀምራል። እኛም እንነፃለን።

« ተቀባ » ከመቀባት በፊት መታጠብ ለምን እንደቀደመ መነጋገር የሚያስፈልግ አይመስለንም። እኛ የተቀባነው ምሳሌ በሆነውና በሰው እጅ በተቀመመው የዘይት ሽቶ ሳይሆን እውነተኛ በሆነው በመንፈስ ቅዱስ መሆኑ የታወቀ ነው። እርሱ ደግሞ እንደሰሙ ቅዱስ ነው። ኃጢአትንና ዓለማዊ እድፈትን ይፀዋል። የሚያርፈውም የእግዚአብሔር ቃል አስቀድሞ የማንፃቱን ሥራ ባከናወነበት በንፁህ ስፍራ ብቻ ነው።

ቀደም ሲል በኤፌሶን 5 ላይ እንዳነበብነው እድፈቱን የሚያስወግደ ውኃው ሲሆን፣ የፊት መጨማደዱን የሚያስወግደው ደግሞ ቅባቱ ነው።

« ዘይትም ፈትን ያበራል። » መዝ (104) 15

መቼም ወደሞት በሚያደርስ በዓለም ገዘን በተጨማደደ ፊት እግዚአብሔርን ለማምለክ መቅረብ አይቻልም። አስቀድሞ ለቅሶን የሚሸረው የደስታ ዘይት የግድ መምጣት አለበትና።

« ... በልቅሶ ፋንታ የደስታ ዘይትን ... እስጣቸው ዘንድ ልኮናል። » ሊሳ 61÷ 3

መቀባት ከአምልኮ ቅድመ ዝግጅቶች አንዱ የሆነበት ምክንያት እግዚአብሔር ወደ እርሱ ስንቀርብ የክርስቶስን መዓዛ በእኛ ላይ ማሸተት ስለሚፈልግ ነው።

«ልጅ ሆይ ወደ እኔ ቅረብ ሳመኝም አለው። ወደ እርሱም ተረብ ሳመውም። የልብሱንም ሽታ አሸተተ። ባረከውም እንዲህም አለው፡- የልጅ ሽታ እግዚአብሔር እንደባረከው እርሻ ሽታ ነው።» ዘፍ 27÷ 26- 27

ይህ ቅባት እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ብቻ ሳይሆን ለእኛም የእግዚአብሔርን እውቀት የሚሰጠን የመዓዛ ሽታ ነው። 2.ቆሮ 2÷ 14- 16 1. ዮሐ 2÷ 20-21

«ልብሰሽን ተላባሽ» አዎን መልበስም አንዱ የአምልኮ ቅድመ ሁኔታ ነው። ምክንያቱም የቀደሙት ካህናት ሲያመልኩ መዘምራትም ሲያዘሙ ጌጠኛ ልብሳቸውን ይለብሱ ነበር። ዛሬ ጌታ ልብሱ የሚለን በባዶ ሜዳ ሳይሆን፣ ጌጠኛ ልብስ አዘጋጅቶ ነው። ይህም ልብስ በሰው እጅ የተሰፋ ጋይማኖታዊ ቅጠል ሳይሆን፣ ኢየሱስ በሞትና በትንሳኤው የሠራው ዘላለማዊ የክብር ልብስ ነው። መቼም የጨርቅ ልብስ የምንለብሰው ለሰው እንጂ ለእግዚአብሔር አይደለም። ታዲያ ምንም ቢሆን ተሳስተን ጨርቅ ሳንለብስ ሰው ፊት እንደማንቀርብ ሁሉ በእግዚአብሔርም ፊት በፀጋ የተሰጠንን የመንፈስ ልብስ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስን ሳንለብስ ልንቀርብ አይገባም። ይህ ፀጋን ገፍና እርቃን ሆኖ እግዚአብሔርን ለማምለክ መቅረብ መንፈሳዊ ዕውርነት ወይም እብደት ለዘላለም ከእኛ ይራቅ።

ምናልባት የለበስን መስሎን ሀብታም ነኝና ባለጠጋም ሆኛለሁ አንድም አያስፈልገኝም እያልን አይኖችን ታውሮ ራቁታችንን መሆናችንን ማየት ተስኖን ይሆን? ከሆነ ራቁታችንን ሳንሄድ ገፍረታችንንም ሳናይ ፈጥነን ልንነቃ ያስፈልገናል። ሐዋርያው ጴጥሮስ ሚስቶችን ሲመክር

«ለእናንተም ጠጉርን በመሸረብና ወርቅን በማንጠልጠል ወይም ልብስን በመጉናፀፍ በውጭ የሆነ ሽልግት አይሁንላችሁ። ነገር 77 በእግዚአብሔር ፊት የጋው እጅግ የከበረ የጥህና ዝግታኛ መንፈስ ያለውን የግዴታውን ልብስ ልበሱ። የተሰወረ የልብ ሰው ይሁንላችሁ።» 1. ጴጥ 3÷ 3- 4

እንደሚል ለውጪው ልብስ ብቻ ሳይሆን ለውስጡም እናስብ ዘንድ የእግዚአብሔር ፍቃድ ነው። ጌጠኛውና አዲሱ እያለልን አሮጌውን ከምንደርት «ፊተኛ ኑሮአችንን እያሰብን እንደሚታለል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው እናስወግድ . . . ለእውነት በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው እንልበስ።» ኤፌ. 4÷ 22 -24

እነዚህ ከላይ የተመለከትናቸው ሦስቱ የመቅረብ ሕጉዎች ዘወትር ጌታን ለማምለክ ስንሻ ምን ያህል እንደሚያስፈልጉን እንወቅ። ስለዚህም ዘወትር በቃሉ እንታጠብ፣ በመንፈሱ እንቀባ፣ ክርስቶስን እንልበስ። ከዚያም ሂደ ልብሱን ገልጦ ከእግሩ ሥር ማረፍ ነው። ኑጋሚን ለሩት

«ይህን ሁሉ ካደረግንሽ በኋላ ቀጥለሽ የምታደርገውን እርሱ ይነገርሻል» ሩት 3÷ 4

እንዳለችው በዴዝም ነቅቶ «ልጅ ሆይ አትፍሪ . . . ያልሸውን ነገር ሁሉ አደርግልሻለሁ።» ሩት 3 ÷11 እንዳላት፣ እኛም ከጥቂት ቆይታ በኋላ ልብ የሚያሳርፈውን የጌታን ድምጽ እንሰማለን። አሜን።

እንግዲህ እግዚአብሔርን ለማምለክ ከመቅረባችን በፊት ከቃሉ ጋር ቆይታ ይኑረን። በፀሎት መንፈስ ሆነን መጽሐፍ ቅዱሳችንን እንመርምር። በመንፈስ ቅዱስ አስተማሪነት ላይ ተደግፈን የቃሉን ብርሃን እንጠብቅ።

11

የአምልኮ ጥሪ

«ለሚናገረው እምቢ እንዳትሉ ተጠንቀቁ። እነዚያ በምድር
ሳቢያቸው እምቢ ባሉ ጊዜ ካሳመለሱ፤ ከሰማይ ከመጣው ፈቀቅ
የምንል እኛስ እንዴት እናመልጣለን?»

ዕብ 12፡25

ከሕንድ እስከ ኢትዮጵያ በመቶ ሃያ አገሮች ላይ የነገሠው
ንጉሥ አርጤክስስ በነገሠ በሦስተኛ ዓመቱ ለባለሟሉቹ፤ ለአገልጋዮቹ፤
ለፋርስና ለሚዶን ታላላቆች ለመቶ ሃያ ሃገሩ አዛውንቶችና
ሹማምንቶች የከበረውን የመንግሥቱን ሃብት፤ የታላቁን
የግርማዊነቱን ክብር መቶ ሰማንያ ቀን ያህል ካሳያቸው በኋላ ነበር
በሱላ ግንብ ለተገኙት ሕዝብ ከታላቁ እስከ ታናሹ ድረስ የሰባት ቀን
ግብዣ ያደረገው።

የዚህ ታላቅ ግብዣ ዓላማ ንጉሡ ኃይሉን፤ ባለጠግነቱን፤
የግርማዊነቱን ክብር . . . ለሁሉ ለማሳየት ነው። ንጉሡ በቤተ
መንግሥቱ የመናፈሻ አደባባይ በተሰበሰበው ሕዝብ መሀከል ከጥሩ
በፍታና ከሐምራዊ ግምጃ ከተሠራ ገመድ በብር ቀለበትና በዕብነ
በረድ አዕማድ ላይ በተዘረጉ ነጭ አረንጓዴና ሰማያዊ መጋረጃዎች
ተጋርዶ በቀይና በነጭ፤ በቢጫና በጥቁር ዕብነ በረድ ወለል ላይ
በተንጣለለ የወርቅና የብር አልጋ ላይ ተቀምጦ የወይን ጠጅ ይጠጣ
ነበር።

በሰባተኛው ቀን የወይን ጠጅ ጠጥቶ ደስ ባለው ጊዜ አንድ
ነገር አሰበ። «አዎን ብዙ የመንግስቱን ክብር፤ ባለጠግነቱንና
ግርማዬን አላይቻለሁ። ነገር ግን ይህ ሁሉ ድካም ሙሉ የሚሆነው
ክብራም፤ ውበቴም፤ ግርማዬም የሚንፀባረቀው እንደሰሟ ውብ
የሆነችው ንግሥት አስጢን የመንግሥት ልብሷን ተጉናጽፋ ወጥታ
ለተሰበሰበው ሁሉ ስትታይልኝ ነው።» ብሎ በማሰብ ውበቷ
ለሕዝብና ለአለቆች እንዲታይ የመንግሥቱን ዘውድ ጭነው ወደ

ንጉሡ ፊት ያመጧት ዘንድ በፊቱ የሚያገለግሉትን ሰባት ጃንደሮች
አዘዛቸው።

ነገር ግን ከጥቂት ቆይታ በኋላ ያንን ታላቅ ደስታ ወደ
ሀዘን፤ የግብዣውን ስፍራ ወደ አስቸኳይ የሰብሰባ አዳራሽነት የለወጠ
አስደንጋጭ ነገር ተከሰተ። በድፍረት የንጉሡን ትዕዛዝ ተቀብለው
በሕዝቡ መሀል ወደ ንግሥት አስጢን የሄዱት ጃንደሮች እጃቸውን
አጣምረው ገፍረት ተከናኘው ተመለሱ። ለንጉሡም በጆሮው ሽክ
አሉት ። ነገሩ ይህ ነው።

«... ንግሥቲቱ አስጢን በጃንደሮቹ እጅ በላከው በንጉሡ
ትእዛዝ ትመጣ ዘንድ እንቢ አለች። ንጉሡም እጅግ ተቆጣጥ
በቆጣውም ተናደደ።» አስቴ1፡12

የነገሩን ክብደት የሚያሳየን ወዲያውኑ ሕግንና ፍርድን የዘመኑንም
ነገር የሚያውቁት ጥበበኞችና በመንግሥቱ ቀዳሚዎች ሆነው
የሚቀመጡት ሰባቱ የንጉሡ ባለሟሉች ከንጉሱ ጋር አስቸኳይ ሰብሰባ
ማድረጋቸው ነው። ብቸኛ አጀንዳቸውም የአስጢን ጉዳይ መሆኑ
ነበር። ከጠቢባኑ አንዱ ምሙካን የተናገረው ባጭሩ «አስጢን የፈጠ
ረችው ችግር የንጉሡ ብቻ ሳይሆን በንጉሡ አገር ባሉት ቤቶች ሁሉ
የአኒነትን ጥያቄ የሚያስነሳ፤ የሥልጣንን ተዋረድ የሚያናጋና
ትዳርን የሚያፈርስ ነው።» የሚል ነበር። ስለዚህም በአንድ ድምጽ
አስጢን ወደ ንጉሡ ወደ አርጤክስስ ፊት ከእንግዲህ ወዲህ
እንዳትገባ ንግሥትነቷም ከእርሷ ለተሻለች ለሌላይቱ እንዲሰጥ
ከንጉሡ ትዕዛዝ እንዲወጣ እንዳይፈርስም በሚዶንና በፋርስ ሕግ
እንዲፃፍ ትዕዛዙም በሰፊው መንግሥቱ ሁሉ እንዲነገር ተወሰነ።

አስጢን ለንጉሡ ጥሪ የእምቢታ ምላሽ እንድትሰጥ ያደረጋት
ምን ይሆን? በእርግጥ እንደ ሰሟ መልክ መልካምና ውብ ነበረችና
በውበቷ ኮርታ ይሆን? እርሷም በቤተመንግሥቱ ሌላ ክፍል ለሌቶች
ግብዣ አድርጋ ራሷን ልክ እንደ ንጉሡ ሥርዓት በሌቶች መሀከል
ከፍ አድርጋ «ከማን አንሼ» ብላ ይሆን? ምንም እንኳን ይህ ታሪክ
ከብዙ ሺህ ዓመታት በፊት በባዕድ ምድር በአሕዛብ መካከል
የተከናወነ ቢሆንም ዛሬ ለእኛ ለትምህርታችን የተጻፈልን እንደሆነ
ጥያቄ የለውም። በእርግጥ የገድ የእያንዳንዱን ነገር ፍቺ ይሄ ነው
ብለን መተርጉም ባያስፈልገንም ስለ አምልኮ አንድ መንፈሳዊ
እውነትን ለመግለጽ እንደ መነሻ ሊሆን ግን ይችላል። ያም እውነት

እግዚአብሔር ልጁን ሰውቶ መንፈሱን ልኮ የአምልኮን ጥሪ ከአስተሳሰብ በኋላ እኛ በምድራዊ ነገር ተጠላልፈን ለጥሪው እመቤ ብንል ውጤቱ ምን ሲሆን እንደሚችል ማየት ነው።

የራዕይን መጽሐፍ አራተኛና አምስተኛ ምዕራፎች ስናነብ እግዚአብሔር በፍጥረት ሁሉ እንዴት እንደሚመለከትና እንደሚከበር፤ የሃሳቡን ጥልቀት ፤ የሥራውን ግዝፈት ፤ የታላቅነቱን ግርማ ፤ የኃይሉን ችሎትና የክብሩን ባለጠግነት እናያለን። ነገር ግን እግዚአብሔር በእልፍ አእሳፋት መላእክት በአራቱ እንስሶች በሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በሰማይ በምድር እና ከምድር በታች ባሉ ፍጥረታት ሁሉ የሚቀርበው አምልኮ ሰላላሪካው በልጁ ደም የዋሻትን የውበቱና የክብሩ ነፀብራቅ የሆነውን፤ ጥበቡን ተሞልታ በሰማያዊ ሥፍራ ላሉ አለቆችና ሰልጣናት እንድትገለጥ ያዘጋጃትን ቤተክርስቲያንን (ኤፌ 3+10) ለአምልኮ ወደ እርሱ እንድትቀርብና በሁሉ ፊት እንድትገለጥ ፈልጓል። ለጥሪውም መንፈሱን ልኳል። ታዲያ የቤተክርስቲያን ምላሽ ምን ይሆን? እንግዲህ ይህንን ጉዳይ እንደ አካል በጋራ፤ እንደ አማኝ ደግሞ በግል ሕይወታችን በትኩረት ልንመለከተው ይገባል። በክርስቶስ በማመናችን ወደ እኛ የመጣውና በውስጣችን ያደረገው የእግዚአብሔር መንፈስ ወደ እኛ ከመጣባቸው ዋነኛ ምክንያቶች መካከል አንዱ ለአምልኮ ሊቀሰቅስን ነው። ይህ ጥሪ ደግሞ ምላሽ የሚጠይቅ ሲሆን ምላሻችንም የነገውን ማንነታችንን ይወስናል።

በውኑ ዛሬ ክርስቶስን ለብሰን፤ በመንፈስ ተወብን፤ በቅድስና አገጠን፤ በሚያዩን ሁሉ ፊት እግዚአብሔርን እያመለከን ይሆን? ወይስ የዚህ ዓለም ፍቅር ነድፎን፤ ምኞት ሰልጥናብን ለመንፈስ ቅዱስ ድምጽ ጆርአችንን ደፍነን በቃላችን ባይሆን በተግባራችን ለጥሪው ሕንጻው እያልን ነው? ራሳችንን ከሰቃልንበት ከፍታ ካስቀመጥንበት ዙፋን ማውረድስ ሞት መሰሉንና ባከበሩን ፊት ዝቅ ማለት ውርደት ሆኖብን ባለሁበት ልሙት ብለን ጨክን ይሆን እንደ?

ነገር ግን ዛሬ በፍቅር ግብዣ በአክብሮት ጥሪ እምቢታ የቸርነውን ይህን ታላቅ ዕድል ምን ዋጋ ከፍለን በምን መስዋዕት

እናገኘው ይሆን? እንደ አስጢን በፊቱ ከመጣል ይጠብቀን። ንጉሡ ጻዊት ይህን ተረድቶ አይደል

«ከፊትህ አትጣለኝ ቅዱስ መንፈስህንም ከአኔ ላይ አትወስድብኝ» ሙህ (51) 11 ብሉ የተገፀነው።

ይልቅ እንደ አስጢን መኩራታችንን ትተን በፋንታዋ የነገሠችውን አስቴርን እንምሰል። አስጢን ለክብር ተጠርታ ነበር እምቢ ያለችው። አስቴር ግን ላትጠራ ነው ወደ ንጉሡ የቀረበችው። ያች በግብዣ ቀን፤ ይቺ በሞት ቀን፤ ያቺ ለራሷ፤ ይቺ ለሕዝቧ፤ ያቺ ከታላቅ የምግብ ድግስ ተነስታ፤ ይቺ በጾም ቆይታ፤ የሰጧ ትርጓሜ «ውቢት» እንደ ሆነ ሁሉ ሐሰትና ከንቱ ለሆነው ለዚህ ዓለም መልክ የምትጨነቅ ወደ አፈር ለሚመለሰው ደም ግባት የምትደክም ናት። ይቺ ግን ሰጧም «ኮከብ» ማለት ነውና እርሷም ብዙዎችን ወደ ጽድቅ በመመለስ ለዘላለም በሰማይ እንደከዋክብት ደምቃ ለመኖር የቆረጠች ናት። ያቺ ባለመታዘዟ መንግሥትን አጣች። ይቺ ግን በመታዘዟ የመንግሥት እኩሌታ አገኘች። የእግዚአብሔርን ሃሳብ አገለገለች። ክርስቶስ በሥጋ የሚመጣበትን የአይሁድ ሕዝብ ከጥፋት አዳነች። ጠላቱን ረታች። እኛስ? ምርጫችን ምን ይሆን?

...የእግዚአብሔር መንፈስ ወደ እኛ ከመጣባቸው ዋነኛ ምክንያቶች መካከል አንዱ ለአምልኮ ሊቀሰቅስን ነው። ይህ ጥሪ ደግሞ ምላሽ የሚጠይቅ ሲሆን ምላሻችንም የነገውን ማንነታችንን ይወስናል።

12

ለአምልኮ የሚመች ልብ

«የእግዚአብሔር መሥዋዕት የተሰበረ መንፈስ ነው። የተሰበረውንና የተዋረደውን ልብ እግዚአብሔር አይንቅም።»

መዝ (51)፡17

እውነተኛ አምልኮ ከልብ የሚፈልቅ ለመሆኑ መነጋገር አያስፈልግም። ሆኖም ልብ ሁሉ ለአምልኮ የተመች ነው ማለት አይቻልም። የአምልኮ ባለቤት የሆነው እግዚአብሔር ለልብ ልዩ ትኩረት አለው።

ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍፁም የሆነውን ሊያፀና ዓይኖቹ በምድር ዙሪያ ናቸው። ሰው ፊትን ሲያይ እርሱ ልብን ያያል። ቤት ከሚሠራለት፣ በሬ ከሚሠዋለት፣ ዕጣን ከሚያጥንለት ይልቅ ልቡ የተሰበረውንና በቃሉ የሚንቀጠቀጠውን ይመርጣል።

ዳዊትን የተዋጣለት የአምልኮ ሰው ያሰኘው የፃፈው መዝሙር ብዛት ባይሆን መዝሙሮቹ የፈለቁበት ልብ ነው። ምንም እንኳን ሰው (ወንድሙ)

«እኔ ኩራትህንና የልብህን ክፋት አውቃለሁና» 1ኛ-17÷28

ቢለውም እግዚአብሔር ግን ሲመሰክርለት

«አንድ ልቤ የሆነ ሰው ፈቃድንም ሁሉ የሚያደርግ የእሴይን ልጅ ዳዊትን አገኘሁ ።» ብሏል ሐዋ 13 ÷22

ለገባው ከውጫዊ መልክ ይልቅ የልብ ውበት እጅግ ይበልጣል።

ለዚህ ነው ጴጥሮስ እህቶችን ሲመክር

«ለእናንተም ጠጉርን በመሸረብና ወርቅን በማንጠልጠል ወይም ልብሰን በመጥፋፍ በውጭ የሆነ ሽልግት አይሁንላችሁ። ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት ዋጋና እጅግ የከበረ የጥህና ዝግተኛ መንፈስ ያለውን የግይጤቱን ልብስ ለብሶ የተሰወረ የልብ ሰው ይሁንላችሁ።» 1ኛ 3 ÷31

የሚለው። ጳውሎስም በውጫዊ መልካቸው መልክ መሰለው በልባቸው ግን መርዝ ተሞልተው ቅዱሳንን ስለሚያስተት አስተማሪዎች ሲፀፍ

«በ-ልክ እንጂ በልብ ለግይጤቱ የጥት-ልብላቸው -ልብ እንዲኖራቸው በእኛ ልትሙኩ ጥክንያት እንጠቅቃለን ... » 2ኛ 5÷12

እያለ በድፍረት ይጽፋል። ጌታ ኢየሱስም ከእኔ ተግራ እኔን ጥሰሁ ያለው የልቡን ጥጽ እንጂ የውጪውን ሁኔታ አልነበረም። እግዚአብሔርን መጥሰል የልብ እንጂ የመልክ ጉዳይ አይደለምና።

እግዚአብሔር ከገብጽ ያወጣውን ትውልድ በምድረዐፄ ለማጥፋት የተገደደው ከድርጊታቸው ብቻ ባይሆን ከልባቸውም ሁኔታ የተነሳ ነበር። የዕብራውያን ፀሐፊ ይህንን እያስታወሰ ሲጽፍ በሕዝቡ ውስጥ የነበሩትን እግዚአብሔር የሚጠላቸውን ሦስት የልብ ዓይነቶች ያስነብዛል።

«ሃሬ ድግፁን ብትሰሙት አባቶቻችሁ እኔን የፈተኑበትን ... በፈተና ተን በግዝ-ረር እንደሆነ ልባችሁን አልኩኝ አታደርጉ። ስለዚህ ያን ትውልድ ተቆጥቼ ዘወትር በልባቸው ይበታሉ ማንገድን ገን አላወቁም አልሁ ... ። ወንድሞች ሆይ ጥናልባት ሕያው እግዚአብሔርን የሚያስከፋችሁ ከቲና የግያምን ልብ ከእናንተ በአንዳችሁ እንዳይኖር ተጠንቀቁ።»

ዕብ 3 ÷7 -12

ይህንን ስናነብ ልባችንን ለንመረምር እና ከልባችን ይልቅ ታላት ወደሆነው ጌታ ተርበን «እቤቱ ንፁህ ልብን ፍጠርላችኋል» ለንል ይጣል።

የልብ መሰበር ግለት በውስጣችን ያለው መልካም መግዛ የሞላበት በእግዚአብሔር የተወደደ የክርስቶስ ሕይወት በእኛ ይገለጥ ዘንድ ከውጭ የከፈነው የሥጋ ሕይወት ተወግዶ የሕይወት ሽታ አካባቢውን ሲያውድ ግለት ነው። ይህ ይሆን ዘንድ እግዚአብሔር ውጫችንን በሚሰብር ውስጣችንን ደግሞ በሚገልጥ ለጊዜው ደስ በማያሰን መንገድ ሊያሳልፈን ይጣል።

ጌታን ለማያውቁና ጽጉም ባልተወለዱ ይህን መተረክ ፍሬ የለውም። ለእነርሱ ስለመሰበር ባይሆን ስለደህንነት ነው ለንግራቸው የሚገባው ። አለዚያ ገን ባዶ ብልቃት ስብር የሌለውን ሽታ መጠ በት ይሆንብናል። ላላሙት መሰበራቸው የክርስቶስ መግዛ ወደ ውስጣቸው እንዲገባ ያደርጋል እንጂ ከውስጣቸው እንዲወጣ ፈጽሞ

አያደርግም። ስለዚህ የሚሰበረው የክርስቶስ ሕይወት ሳይሆን ሕይወቱ እንዳይገለጽ የሸፈነው የሥጋ ሕይወት ነው።

እግዚአብሔር የተሰበረ ልብ ካገኘ ታሪክን ለመለወጥ ይጠቀምበታል። በአንድ ወቅት ዊልስ በተሰኘው የእንግሊዝ ግዛት ተፈፀመ የተባለ አንድ ታሪክ ላውጋችሁ። ጊዜው በ1904 መስከረም 29 እሁድ ቀን ነው። ሰውየው ኢቫን ሮበርትስ ይባላል። ይህ ሰው ጀሽዋ የተሰኘው ሰባኪ ሲሰብክ በጥሞና ይሰማል። ሰባኪው እየደጋገመ «ጌታ ሆይ ስበረን ጌታ ሆይ ስበረን» ሲል የሮበርትስ ልብ መሰባሰር ጀመረ። በነጋታውም ሰኞ ለሚያገለግላቸው 17 ወጣቶች ሮበርትስ የተረዳውን አካፈላቸውና ወጥተው ስለክርስቶስ እንዲመሰክሩ ላካቸው። በነዚህ ወጣቶች ላይ የእግዚአብሔር መንፈስ በኃይል ከመምጣቱና ድንቅ ሥራ ከመሥራቱ የተነሳ ጉዳዩ እስከ ዌልስ አለቆች ደረሰ። በሰድስት ወር ብቻ አንድ መቶ ሺህ ሰዎች ተለወጡ። መቶ በዚህ አበቃና የጉብኝቱ እሳት እየተቀጣጠለ እንግሊዝን ኮሎር ላንድንና፣ አሜሪካን በተለይ ሞንታኒ የተሰኘችውን የአሜሪካ ከተማ በወንጌል አነደደ። በመቀጠልም ፖስፊክን አቋርጦ ወደ ሕንድ ገባ። ፍንጣሪውም ወደ ደቡብ አፍሪካ ደረሰ። ብዙዎችን ለዓለም አቀፍ የወንጌል ተልእኮ እነሳላቸው። በነሱም እጅ ወንጌል ወደ ደቡብ አሜሪካ ገሰገሰ። ታዲያ ይሄ ሁሉ ይሆን ዘንድ የኢቫን ሮበርትስ ልብ መሰባሰር ነበረበት።

የእኛስ ልብ ምን ይመስላል? የከበረው መዓዛ ይገለጥ ዘንድ ብልቃጡን ለመስበር ፈቃደኞች ነን? ጌታ ኢየሱስ ያቼን ሴት «ለመቃብራ ቀባችን» እንዳለ ዛሬ ክፉዎች በአመጽ የሚያወሩበት የሐሰት ሽታ ከእኛ የተሰበረ ልብ በሚወጣው የአምልኮ መዓዛ ይለወጥ ዘንድ የምናልፍበትን መንገድ «ማባከን» እያልነው ነው ወይስ «ይገባዋል»? የልባችን አምላክ በእኛ ዘንድ ነውና መልሱን ለእርሱ እንሰጥ።

እግዚአብሔርን መምሰል የልብ እንጂ የመልክ ጉዳይ አይደለምና።

በአምልኮ ውስጥ የሚወረሱ በረከቶች

ወደ ላይ ዓረግህ፣ ምርኮን ማረክህ፣ ሰጦታን ለሰዎች ሰጠህ፣ ደግሞም ለዓመፀኞች በዚያ የድሩ ዘንድ ። መዝ (66)፡18

እግዚአብሔር አሁን ብቻ ሳይሆን፣ ከጥንት ጀምሮ ይመለከታል። አጥቢያ ኮከብ የነበረው የቀደመው ኪሩብ ከመፈጠሩ በፊት እግዚአብሔር የሚመለከባቸው የመዝቃ መሣሪያዎች አስቀድመው ተዘጋጅተው እንደነበር ቅዱስ መጽሐፍ እማኝነቱን አሥፍሯል። ሕዝ. 28 +13

እግዚአብሔር ምድርን በዘረጋ መሠረቷንም በሕዋ ላይ ባፀና ጊዜ በመላእክት ይመለከታል እንደነበርም መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል። ምድርን በመሠረትሁ ጊዜ አንተ ወዴት ነበርህ ታሰተሃል አንደሆን ተናገር . . . አጥቢያ ኮከቦች ብሉንድነት ሲዘምሩ የእግዚአብሔርም ልጆች ሁሉ እልል ሲሉ መሠረቶቿ በምን ላይ ተተክለው ነበር? የግዕዝኛን ድንጋይ ያቀመ ግን ነው? ሊዮብ38+ 4

የአሁኑን አያደርግውና በሉሲፈር መሪነት የአጥቢያ ኮከብ መዘምራን ሲዘምሩ የመላእክት ጉባኤ ሁሉ እልል ሲሉና በአድናቆት ሲሮሁ የእግዚአብሔር ክንድ የፍጥረትን ሥራ በምድር ላይ ያከናውን እንደነበር ይህ ክፍል ምስክር ነው። የእግዚአብሔር ክንድ በአምልኮ ውስጥ ይንቀሳቀሳልና።

የአምልኮን ጣዕም ያውቅ የነበረው ዲያቢሉስ ዛሬ እንደ አምልኮአችን የሚጠላውና የሚቀናበት ነገር የለም። ምክንያቱም አስቀድሞ እርሱ ታድሎት የነበረውን እንደ እንቁ የከበረ አገልግሎት ከትዕቢቱ የተነሳ ተቀምቶ ለእኛ ሲሰጥና በእጃችን ሲያየው ይበሳጫል። አምልኮአችንም ሊዋጋ ይፍጨረጨራል። ይሁን እንጂ በአምልኮአችን ውስጥ የሚገለፀው የእግዚአብሔር ክንድ ያደቀዋልና እንዳች ሊያደርግ አቅሙም፣ ሥልጣኑም የለውም።

መሆኑም ረጅም ሰዚህ ነው

ጋህፍትና ከጊዜው ልጆች አፍ ምጋናን አዘጋጀህ በሰ ጠላትህ ጠላትንና ራሳችንን ለግጥፋት፡፡ ሙዚ(ዘ) 2 ያለው፡፡

የዚህ ጽሑፍ ዓላማ ለሲረር እግዚአብሔርን ያመልክ በነበረ ጊዜ ተጉናጽሮት የነበረውና ወትሮህ ተገር ሲጣል ለእኛ የተሰጠን መንፈሳዊ ዐረከት ይዘት ምን እንደሚመስል ለግጥት ነው፡፡

ጥበብን የተዋሳሰ... በአምላክ ውስጥ ከምናገኛቸው ዐረከቶች አንዱ ጥበብ ነው፡፡ ይህም ጥበብ የሚሻረው የዚህ ዓለም ገዢዎች ጥበብ ሳይሆን እግዚአብሔር ለክብራችን የሰጠው ዓይን ያሳየው፤ ጆር ያለበት፤ ዐሰውም ልብ ያልታሰበው፤ ለሚወዱት ያዘጋጀው ተብሎ የተገለጸ ነው፡፡

ይህ ጥበብ በመገለጥ የሚገኝ በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጥና በሀይወታችን እየተከናወነ ያለው የመስተሉን ሥራ አጉልቶ የሚያሰየን ጥበብ ሲሆን ካለንበት ነገር እንዴት እንደምንወጣ የሚያሰየንና ለንደርስበት የሚገባንን እንዴት እንደምናገኝ የሚያመለክት ነው፡፡ ጋህፍትና የተነሳ ጥበቡን አረከከህ እንደሚል ዐፍትርና ወትህትና ካልያህው ከትዕቢት የተነሳ ለናረከው እንችላለን፡፡

ወዘትህ የተፈጸመ... መንፈሳዊ ወዘት በአምላክ ውስጥ የሚወረስ ሃብት ነው፡፡ ወዘት የአፍንጫ ስልክነት፤ የሰውነት ሽንታጣንነት፤ አይደለም፡፡ ይህ ዓይነት ከንቲና ሐሰት የተባለው ወዘት ነው፡፡ እውነተኛውና ሞጋ ያለው ግን ከመንፈስ ቅዱስ የሆነ ሰዎች ሁሉ ዐእኛ ላይ የሚያነቡት የእግዚአብሔር ወዘት ነው፡፡ ሙሴ በእግዚአብሔር ፊት በተራራ ላይ በቆየ ጊዜ የክብሩ ዐዳል ፈንጥቆበት ፊቱ አበራ፡፡ ፊቱ ግብራቱን ባላወቀበት ጊዜ ሁሉ ብርሃኑ ዐፈቱ ላይ ነበር፡፡ ነገር ግን ሰዎች ስለፊቱ ሲያወሩለት ብርሃኑ እንዳለበት ሲያውቅና መጋረጃ ሲያደርግ ተሻረ፡፡ ታዲያ እኛም ካልተጠነቀቅንና ጌታን ግጥት ትተን ወደ ራሳችን ግጥት ከጀመርን

ጠብቅህ ምክንያት ልብህ ከርጅል

እንደተባለ እኛም ከራት ሊገባንና አደጋ ላይ ሊጥለን ይችላል፡፡

በእግዚአብሔር ገንቲ... ነበርህ፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ገንቲ የሚለውን ቃል ሲጠቅስ ከአታክልት ሥፍራነቱ ባሻገር የእግዚአብሔር መገኘት ያለበት ሥፍራ መሆኑን ለማመልከት ነው፡፡ ዛሬ ያግሩ ተፈጥሮአዊና ሰው ሠራሽ የአትክልት ሥፍራዎችን ገንቲ ለንሳቸው እንችልም፡፡ አንድን ቦታ ገንቲ የሚያሰኘው ጥናው ምክንያት የቦታው ግግር ሳይሆን የእግዚአብሔር መገኘት ነው፡፡ እግዚአብሔርን ስናመልክ ከምናገኛቸው ዐረከቶች አንዱ የእግዚአብሔር መገኘት ነው፡፡ የእግዚአብሔር አለመገኘት ምን እንደሆነ የሚገባቸው መገኘቱን የሚያውቁ ብቻ ናቸው፡፡ እነርሱም ከሕልውናው ውጪ መኖር አይሆንላቸውም፡፡

ፍክበረ እንቅስ ሁሉ... ልብህ ነበረ፡፡ ሌላው በአምላክ ውስጥ የምንወርሰው ዐረከት መንፈሳዊ ብልጥና ነው፡፡ እግዚአብሔር እኛን ሠብታም፤ ብቻ ሳይሆን ሠብቴ ግድረን ይፈልጋል፡፡ ወንፍሉ የተዘረዘሩትን የክብሩ ድንጋዮች ስንመለከት የሚያስገርመው ወርቅ ከሁሉ ዐታች መጠቀሱ ነው፡፡ ይህም ሌሎች ምን ያህል የክብሩና የተወደዱ እንደሆኑ ያመለክታል፡፡ እነዚህ የክብሩ ድንጋዮች በምሳሌነት ተጠቀሱ እንጂ እያንዳንዳቸው መንፈሳዊ ትርጉም አላቸው፡፡ እኛም እግዚአብሔርን ስናመልክ የምንለብለው ጌጠኛ ልብስ አለን፡፡ እርሱም ሊየሱስ ክርስቶስ ነው፡፡

ሪዘር ገን ጌታን ሊያሰሳ ክርስቶስን ልብሱት ... ሮሜ 13፥ 14

ጠእውት በሚሆኑ ጽድቅና ቅዱሳና እንደ እግዚአብሔር ያላል

የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልብሱትን አፈ 4 ፥ 24

ፍፈጠረውን ይብሉ ዘንድ እውነትን ለግንኙት የሚታደሰውን

አዲሱን ሰው ለብላችኋል፡፡ ቆላ 3፥ 10

ዘወትር በማለዳ ከቤታችን ስንወጣ ራቱታችንን እንወጣም፡፡ ሥጋችንን ለመሸፈን እንለብሳለን፡፡ ይህንንም የምናደርገው ለሰው ነው፡፡ ወደ እግዚአብሔርም ፊት ስንቀርብ ልክ እንዲሁ ግብ ስለብን፡፡ የጨርቁ ልብስ ዐፈቱ አይከልለንምና ሥጋችንን የሚሸፍን የቀንፈስ ልብስ የገድ ያስፈልገናል፡፡ ዐሰው ፊት ራቱት መሆን ነውር ነው፡፡ በእግዚአብሔርም ፊት ደገሞ እጅግ ይባስ! ጌታ ሊየሱስ በመስተሉ ላይ ራቱቱን ተንጠልጥሎ ዐሰው ሁሉ ሲታይ በአባቱ ቀኝ ወትንሣኤ የሚለብለውን ክብር እያሰበ ነውርን ናቱ፡፡

«እርሱ ነውርን ንቆ በፊቱ ሰላለው ደስታ በመስቀል ታገሶ በእብ ቀኝ ተቀመጠ።» ዕብ 12፥ 2

...ልትጋርድ የተቀባህ... እግዚአብሔርን በማምለካችን ኪሩብ አንሆንም። መሆንም አያስፈልገንም። በክርስቶስ የተሻለውን አግኝተናልና በመስጠት እግዚአብሔርን ስናመልክ ቅዱሱ ቅባት በላያችን መፍሰስ ይጀምራል። አብ በሚመለከበት ኢየሱስ በሚወደስበት ቦታ ሁሉ ጌታ መንፈስ ቅዱስ በክብር አለና በውስጣችን አልፎ ለዲያቢሎስ ሥራ መፍረስ፣ ለሰዎች መዳንና ለእግዚአብሔር ክብር እንድናገለግል አስፈላጊውን ኃይል ይሰጠናል።

ለምሳሌ ሉሲፈር በቅዱሱ ተራራ ላይ ለመቆም በፊቱ የሙዚቃ መሣሪያን ለመጫወት ክብሩን ለመጋረድና በእሳት ድንጋዮች ውስጥ ለመመላለስ ያለዚህ ቅባት በማግኘቱ ፈጽሞ ስለማይችል የእግዚአብሔር ቅባት እርሱም መንፈስ ቅዱስ ተሰጥቶት ነበር። ዛሬም ይህ ቅባት በእኛ ላይ ሲፈስ ልንሆን የሚገባንን ሁሉ የመሆን ብቃት ይሰጠናል።

በእግዚአብሔር ተራራ ላይ አኖርቢህ... ተራራ የሕይወትን ከፍታ ያሳያል። ለምሳሌ በእግዚአብሔር ላይ ያመፁትና ሥጋዊነትን የተከተሉት እስራኤላውያን የሞቱት በምድረበዳ ሲሆን፣ ሙሴና አሮን ግን በተራራ ላይ ነበር። ይህም የነበራቸውን የመንፈሳዊ ዕድገት ደረጃ ለማመልከት ነው።

በብሉይ ኪዳን ዘመን የእግዚአብሔር ተራሮች ተብለው ይጠሩ የነበሩት የምድር ከፍታዎች ለሰማያዊው ምሳሌዎች ነበሩ። የተራሮች ሁሉ ጫፍ የሆነው እውነተኛው ተራራ ግን ሰማይ ሰማያት ወይም ሦስተኛው ሰማይ ብለን የምንጠራው መንፈሳዊ ስፍራ ነው። በዚያ እግዚአብሔር አብ የሁሉ ዳኛ ሆኖ በዙፋኑ ተቀምጧል። የፀደቁ የቅዱሳን መንፈሶችና የተመረጡ መላእክት የአዲስ ኪዳን መካከለኛ ኢየሱስ ክርስቶስ አሉ። ሉሲፈር ጥንት እግዚአብሔርን ያመልክ በነበረበት ጊዜ በዚህ ተራራ ላይ ነበር። አሁን ግን እንደ ርኩስ ሆኖ ተጥሎአል። ሕዝ 28 ፥16

ይህ ስፍራ ምንም እንኳን ሙሽራችን ክርስቶስ ሲመጣ አንዴ ለዘላለም በትንሣኤ አካል የምንሄድበት ቢሆንም ዛሬ በመንፈስ ብንለማመደው የብዙ በረክት ባለቤት እንሆናለን።

...እሳትን ከውስጥ አውጥቻለሁ...

ይህ ቃል በሉሲፈር ውስጥ እሳት እንደነበረ ያሳየናል። እሳት ደግሞ እሳትን አይፈራምና በእሳት ድንጋዮች መካከል ይመላለስ ነበር። የእግዚአብሔር እሳት ተሰጥቶት የነበረው አንደኛ ወደ እግዚአብሔር ሲቀርብ በፊቱ የመቆም ጉልበት እንዲያገኝ ሲሆን፣ ሁለተኛው ጠላቶቹን ድል እየነሳ አገልግሎቱን በብቃት እንዲፈጽም ይመስለኛል። ሆኖም እሳቱን አክብሮ ከመጠበቅ ይልቅ ስለተዳፈረው አቃጠለው፣ በላው፣ ያውም አመድ እስኪሆን ሕዝ 28 ፥18

እንግዲህ እኛም እግዚአብሔርን በመንፈስና በእውነት በማምለክ ወደ ፊቱ ስንቀርብ የምንቀበለው ፀጋ ይህ የክብር እሳት ነውና በመጀመሪያይቱ ቤተክርስቲያን ቅዱሳን ላይ የወረደ፣ በምድሪቱ ላይ የነደደ፣ ርኩሳን መናፍስትን ያቃጠለ፣ የሰዎችን ልብ የነካ፣ ከአመኑት ሕይወት ውስጥ እኔነትን፣ ዓለማዊነትን፣ ኃጢአተኝነትን፣ አመድ ያደረገ ቅዱስ እሳት ዛሬም በእኛ ውስጥ ይንደድ። ያን ጊዜ እሳት ለብሰን እሳት የሆነውን እግዚአብሔርን ለማምለክ እንቀርባለን። አሜን

...እግዚአብሔርን ስናመልክ የምንለብሰው ጌጠኛ ልብስ አለን። እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

የእርሱ የምሆንና የማመልከው

... የእርሱ የምሆንና ደገሞ የማመልከው የእግዚአብሔር መልእክ በዚህች ሌሊት በአጠገቡ ቀጥ ነበርና።
(ሐዊ. 27፥ 23) .

አውራቴስ በሚባል ጽኑ አውሎ ነፋስ የምትናወጥ፣ የሚነሱት ዕቃ ሁሉ በሚነሱት እጆች እንደገና ወደ ባህር ተጥሎ «እንድናለን» የሚል ተስፋ ተግጦ ለብዙ ተናት ፀሐይና ከጥንብት ሳይታይ፣ በችሎታቸው የታመነባቸው የመርከብ መሪዎች ጥበባቸው ባበቃበትና መሪውን ለነፋስ ለተው በሚነዱበት የቀንተት ጊዜ ነበር የክርስቶስ ባሪያ አውሎስ የሚበላ ይዞ በመከላከልቸው የቆመው።

በዚህ ሥፍራ አውሎስ ከአልታዘዝ ባዩ ከሰዊዩ የናስ በብዙ ይለያል። የናስ አምልኮን አስተርቶ መታዘዙን ትቶ ወደተርሴስ ኩባላይ ሲሆን አውሎስ ገን ገና በቂጣር ረት ትመሰክርልህ ያለውን የጌታን ትእዛዝ ለመፈጸም እየተገዘ የነበረ ሰው ነው። የናስ የባህሩ መናወጥ ምክንያት፣ አውሎስ ገን የመዳናቸው ምክንያት ሆነ። አውሎስ እንደ የናስ በውስጠኛው ከፍል አላንተላፋም። ይልቅስ በሌሊት ነትቶ የእርሱ ከሚሆነው ደገሞ ከሚያመልከው ከጌታ መልእክ ጋር ስለ ሕዝቡ ደህንነት እየተነጋገረ ነበር። ምክንያቱም እንደ ቃሉ የጌታ መልእክ እግዚአብሔርን በሚፈራና በሚያመልክ ሰው ዙሪያ ይሰፍራል።

መቼም እግዚአብሔርን በምቼ ቀን የማያመልኩ ሁሉ ጽኑ ፀሎታቸው ባብዛኛው በቀን ቀን ነውና በመርከብ ያሉት ሰዎች ለብዙ ቀን እንጀራ አልተመሉም። የአምልኮ ሚስጥር የገባው ሰው ገን በምቼ ጊዜ አስተድሞ የሚመጣውን ከሩት ስለሚያይ በከፋ ቀን የጥፋት ውሃ አይደርስበትም። ስለዚህ በአምላኩ ልዑ ያርፋል፣ ይፀላል፣ ይጠጣልም። ስለዚህም ነበር አውሎስ እንጀራ ይዞ በመከላከልቸው ቆሞ እንዲበሉ የጋበዛቸው።

ይህን ጽሑፍ ስናነብ አንድ እንድናተኩርበት የምፈልገው ሃሳብ አለ። ያም አውሎስ በሌሊት ስለነበረው የመልእክት ጉብኝት ሲገልጽ፦

የእርሱ የምሆንና ደገሞ የማመልከው የእግዚአብሔር መልእክ በእጠገኔ ቆሞ ነበር።

ነው ያለው። ይህም ስለ አምልኮ ሚስጥር ብርሃን ይፈነጥቅልናል። አምልኮ የባለቤትነት ጥያቄ ነው። የማድረግ ሳይሆን የመሆን ጉዳይ ነው። የማን ነህ ? የሚለው ጥያቄ የአምልኮ ቅድመ ሁኔታና ዋነኛ መሥፈርት ነው። በልማድ ወደ ቤተክርስቲያን መሄድ፣ መዘመር፣ ማሽብሸብ ... ይቻላል። «የእርሱ» ካልሆንን ግን አመለክን ማለት አይደለም። ቅደም ተከተሉን ካዛባነው ውሉን እንዳጣ ልቃቂት ጅማራና ፍፃሜው የማይታወቅ ሆነ ማለት ነው። ያመለክን ስለመሰለን የእርሱ መሆን አንችልም። የእርሱ ስለሆንን ግን እናመልክዋለን። ቃሉም

የእርሱ የምሆንና ደገሞ የማመልከው ... ።

ነው የሚለው። በእርግጥ የእርሱ መሆን በሂደት የሚመጣ ለውጥ እንጂ፣ ቅጽበታዊ ተፃምር አይደለም። የእርሱ መሆን ከፃመት ፃመት ለውጥ በማይታይበት ከንቱ ተስፋ የምንናገረው የእምነት ቃልም አይደለም። በዕለት ኑሮአችን የሚታይ በተግባራችን የሚገለጥ የሕይወት ፍሬ እንጂ።

ጌታን ስንቀበለው የእኛ ሆኖአል። ተሠርተን ስንለወጥ ደግሞ እኛም የእርሱ እንሆናለን። የአምልኮን ሚስጥር በሚገልጥ የሰለሞን መጋልይ፣ ሴቲቱ ለውዳ

«ውዳ የእኔ ነው። እኔም የእርሱ ነኝ።»

ያለችው በምዕራፍ 2 ቁጥር 17 ላይ ነበር። ነገር ግን በብዙ ሁኔታ ውስጥ አልፋ ከተሠራችና ከተለወጠች፣ ከሥጋዊነትና ከእኔነት ከተላቀቀች በኋላ በገኛው ምዕራፍ 11ኛ ቁጥር ላይ ለመጀመሪያ ጊዜ «እኔ የውዳ ነኝ የእርሱም ምኞት ወደ እኔ ነው።»

በትል እንሰማታለን። እንግዲህ ቅደም ተከተሉን ልብ እንበል።

የእርሱ መሆን እንዲሁ በቀላሉ አይመጣም። እኔነታችን እንዲሰበርና ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በእኛ ውስጥ እንዲገለጥ ልናልፍባቸው የሚገቡ ሁኔታዎች አሉ። እግዚአብሔር ለእስራኤል ሕዝብ በሆሴዕ ሲናገር

«ለዘላለም ለእኔ እንድትሆኑ አዋሻለሁ በጽድቅና በፍርድ በምህረትና በርህራሄ አዋሻለሁ። ለእኔም እንድትሆኑ በመታመን አዋሻለሁ። አንቺም እገዚአብሔርን ታውቂያለሽ።»

ሆሴዕ2፡21-22 ይላል።

እገዚአብሔር የሚያጪን የእርሱ እንድንሆን ነው። ማጫው ወይም ጥሎሹ ደግሞ በሁለት ይከፈላል።

መጀመሪያ ፣ በጽድቅና በፍርድ ነው። ይህም እኔነታችንን የሚያስወግድ የእነርሱ ከሆነው ከገዢዎቻችን እጅ የሚያስለቅቅ ጥሎሽ ነው። በእርግጥ ያማል፤ በዚህ ከታመምንና ከቆሰልን በኋላ ግን ሌላ የሚፈውስ ጥሎሽ በሁለተኛ ዙር ይመጣል። እርሱም ምህረትና ርህራሄ ነው። በፍፃሜውም ለዘላለም የእርሱ ሆነን እናመልከዋለን።

መቼም ማንም የአምልኮ ሥርዓቶችን መፈፀም አይከለክልም። እገዚአብሔር ግን የሚቀበለው መርጦ ነው። እገዚአብሔርን ማምለክ ማለት በአጭሩ የእርሱ መሆን ማለት ነው።

የእርሱ ሆኖ እገዚአብሔርን የሚያመልክ ሰው በየብስ ቢሆን በባህር፣ በአየር ቢሆን በምድር፣ የእገዚአብሔር አይኖች በእርሱ ላይ ናቸው። መላእክቱም በዙሪያው ይሰፍራሉ። የእርሱ ነውና ይጠብቁታል። በእኩለ ለሌት መጽናናት፣ የመኖር ተስፋን ለቆረጡት የተስፋ ብርሃን፣ የሞት ጥላ ለሚያስፈራራቸው የሕይወት ብርሃን፣ አድርጎ ይጠቀምበታል።

እኛስ ዛሬ የማን ነን? ወንድሜ የማን ነህ? እሁቴ የማን ነሽ? የእርሱ ነን? ጌታ በሕይወታችን ብቸኛ ባለሥልጣን፣ ባለቤት፣ አዛዥ፣ እንዲሆን ፈቅደን ነው የምናመልከው? ካልሆነ አምልኮአችን ከንቱ ነውና የእርሱ ሆነን እናምልከው።

አምልኮ የባለቤትነት ጥያቄ ነው። የማድረግ ብቻ ሳይሆን የመሆን ጉዳይ ነው።

አምልኮና የእገዚአብሔር ጥበቃ

«ጌታ እገዚአብሔርን የሚያመልኩትን ከፈተና እንዴት

እንዲያድን...ያውቃል።»

2ሴጥ 2፡9-10

ቀደም ባሉት ክፍሎች የአምልኮን ፍቺ ሰንተረጉም «አምልኮ ማለት በውስጣችን ከሚፈልቀው ካልተበረዘና ካልተመረዘ ካልደፈረሰና ካልረከሰ የፍቅር ምንጭ ቀድቶ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ለእገዚአብሔር ማቅረብ ነው።» ብለናል።

እኛ የእርሱ ፍቅር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በልባችን ሲፈስ እንደረከን ሁሉ እገዚአብሔርም ከፍቅራችን ምንጭ ሲጠጣ ይደስታል። ይረካል። ይህ ምንጭ ከጣፈጠው፣ ካረካውና ካስደሰተው ደግሞ ማንም እንዳይነካው፣ እንዳይረጋግጠውና እንዳይፈርሰው እንዳያሳድፈውና እንዳያረክሰው ያጥርለታል፤ ይጋርደዋል፤ በጽኑ ይጠብቀዋል።

መጽሐፍ ቅዱስ እገዚአብሔርን የሚያመልኩ ሰዎች ፈተና የሚባል እንደማያገኛቸው ማረጋገጫ አይሰጠንም። ነገር ግን በሚገጥማቸው ፈተና ሁሉ እገዚአብሔር እንደሚጠበቃቸው ከፈተናም እንደሚያወጣቸው ብዙ ሕያዋን ምስክሮች ያቀርብናል። በኢየሱስ መጽሐፍ እገዚአብሔር ሰይጣንን ከወደት መጣህ? ብሎ ለጠየቀው ጥያቄ

«ምድርን ሁሉ ዞርኳት በእርሷም ተመላለስኩ።»

ብሎ ሲመልስ የእገዚአብሔር ሁለተኛ ዙር ጥያቄ

«በውኑ ባሪያዬን ኢየሱስን ተመለከትከውን?»

የሚል ነበር። ሰይጣንም ሲመልስ

«... እርሱንና ቤቱን በዙሪያውም ያሉትን ሁሉ አላጠርህለትም?» ኢየሱስ 1፡10

አለ። የሰይጣንን መልስ በአጭሩ ስናየው ሕርሱ ጋ መሄዱን ሂሻለሁ። ነገር ግን አጥሩን እንጂ እርሱን ማየት አልቻልኩም። የሚል ይመስላል። በእርግጥ እግዚአብሔርን የሚያመልክ ሰው እርሱ ለቤቴና በዙሪያው ላሉትም ሁሉ እግዚአብሔር ያጥርለታል።

መቼም ጠላት የሰውን አጥር ይዘላል እንጂ የእግዚአብሔርን አጥር ሊያልፍ ፈጽሞ አይችልም። ሰይጣን ምድርን ሁሉ ዞርኳት በእርሷም ተመላለሰች ሲል በምድር ላይ የተፈጠረውን ጥፋት ሁከትና ረብሻ መገመት አያስቸግርም። ኢዮብ ጋ ሊደርስ ግን አልቻለም። እርሱ እግዚአብሔርን ያመልካልና።

ታዲያ እግዚአብሔርን በሚያመልክው ሰው አጥር ጥፋት ዘልቆ ከገባ እግዚአብሔር ፈቅዷል ማለት ነው። እግዚአብሔር የሚፈቅደው ደግሞ ትርፍ ላለበት ነገር ብቻ ነው። ስለዚህ ከማጉረምረምና ሰንፍናን ከመናገር በፊት በጉውን ፍጹሙንና ደስ የሚያሰኘውን የጌታን ፈቃድ ፈትኖ ማወቅ፣ ሰይፍ ከመምዘዝ በፊት በእግዚአብሔር ፊት ወድቆ የአንተ ፈቃድ ትሁን ብሎ ነቅቶ መፀለይ ያስፈልጋል።

ኢዮብ ባለፈበት ነገር በመንፈሳዊ ሕይወቱ ካገኘው የከበረ መገለጥ ባሻገር በኑሮውም እንኳ ሁሉን አጥፍ አትርፏል።

እግዚአብሔርን የሚያመልክ ሰው ዓለም ስትስቅ ስለማይስቅ ዓለም ስታለቅስ አብሮ አያለቅስም። ፈተና ሲመጣበትም አይጨነቅም። የአምላኩንና የራሱን ድርሻ ለይቶ ያውቃል፣ የእርሱ ድርሻ እግዚአብሔርን ማምለክ የእግዚአብሔር ድርሻ ደግሞ እርሱን መጠበቅ።

የእግዚአብሔር ሰው ዳንኤል በሰላ ግንብ አዋጅ መነገሩን በሚገባ ሰምቷል። ራሱን ለማዳን ምክንያት ቢፈልግ ኖሮ ሕስቲ ይህችን ወር በልቤ ልፀልይ ሊል ይችል ነበር። ደግሞ ባይንበረከክስ ከተንበረከክም መስኮቱን ቢዘጋስ ያሰኛል። ከተያዘም በኋላ ራሱን ለማዳን ሲወጣ ሲወርድ ምንም ጥረት ሊያደርግ አናይም። የርሱ ድርሻ እንዳልሆነ ገብቶታል። እርሱም እግዚአብሔርን በማምለክ ድርሻውን ተወጥቶአል። አሁን የእግዚአብሔር ድርሻ ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ለማዳን ማንም እንዲያገዛው አይፈልግም። የሚገርመው ባለጉዳዩ ዳንኤል ተቀምጦ ለማዳን የሚሯሯጠው ንጉሠ

ዳርዮስ ነበር። ታዲያ ምንም እንኳ ፀሐይ እስክትገባ ቢደክምም አልሆነለትም። ዳንኤል ስለአንበሶች ተሰጠ። የእግዚአብሔርም የማዳን ክንድ ተገለጠ። ታማኝ አገልጋዩን ማዳን ያልተቻለው ንጉሥ በአልጋ ላይ ሲገባበጥ አድሮ ሲነጋ ማልዶ ወደ አንበሶች ጉድጓድ በመሄድ ከተራቡ አንበሶች ጋር ላደረ ሰው

«ታዲያው አምላክ ባሪያ ዳንኤል ሆይ ሁልጊዜ የምታመልከው አምላክህ ከአንበሶች እፍ ሊያድንህ ችሎአል?» አለ።

ለጥያቄው መልስ ድምፅ ከጉድጓድ ወጣ። በምድር ላይ ታሪክ ተቀየረ እግዚአብሔር ከበረ። ባሪያውንም አከበረ። ከነሲድራትም የምንማረው ይህንኑ ነው። እግዚአብሔርን ለሚያመልኩ ዘወትር ተዘርግታ የምትጠብቀውን የማዳን ክንድ ያውቁ ነበርና ንጉሡን

«ናሱክደነዖር ሆይ በዚህ ነገር እንመልሳለሁ ዘንድ አስፈላጊያችን

አይደለም። የምናምልከው አምላካችን ከሚነድደው ከእሳቱ እቶን

ያድነን ዘንድ ይችላል። ከእጅህም ያድነናል ... » ዳን 3፡16-17

አሉት። እነርሱ ከአምላካቸው በቀር ማንንም አምላክ እንዳያመልኩ ለእርሱም እንዳይሰግዱ ሰውነታቸውን አሳልፈው ሰጡት። ድርሻቸውን ተወጡ። እርሱም እሳት ሆኖ እሳት ውስጥ ገብቶ የእሳቱን ኃይል አጥፍቶ ጠበቃቸው።

እኛ እግዚአብሔርን የምናመልከው ስለሚጠብቀን ሳይሆን እርሱ ብቻውን አምላክ ስለሆነ ነው። እኛ ብናመልከውም ባናመልከውም የእርሱን አምላክነት አንለውጥም ነገር ግን መለኮታዊ ጥበቃ ማግኘታችን የአምልኮአችን ትርፍ መሆኑን ማወቅ አለብን። እግዚአብሔር እኮ ለእኛ በክርስቶስ ኢየሱስ በመንፈስ ለምናመልከው ይጠብቀን ዘንድ ኪዳን ገብቶልናል። እኛ እርሱን በማምለክ በኪዳናችን ከፀናን የእርሱን መለኮታዊ ጥበቃ ማግኘት የኪዳን መብታችን ነው። ለዚህም የኪዳኑ ደም ምስክር ነው። እንደ በጌታ ከመቅባዝሰዝ አውጥቶ የነፍሳችን ትልቅ እረኛና ጠባቂ እንዲሆን ኢየሱስን ከሙታን አስነስቶ ሰጥቶናል። እስቲ ቃሉን ተመልከቱ እግዚአብሔርን የሚያመልኩ ሰዎች ባሉበት ሁልጊዜ መላእክት አይጠፉም ነበር። ያዕቆብንና ቤተሰቡን ለመጠበቅ ይከተሏቸው የነበሩት በመሃናይም የተገለጡት መላዕክት ከብዛታቸው የተነሳ የእግዚአብሔር ሠራዊት ተብለው ተጠርተዋል።

«እግዚአብሔር መልአክ በሚፈሩት ሰዎች ዙሪያ ይሰፍራል ያድናቸውግል። » መዝ (34) 7

ሲል እንደ ገለሰብ የሚጠቅሰው አለቃውን ወይም አዛዥን መልአክ ሲሆን የሚሠፍሩት ግን በሰሩ ያሉት ዌፍሮች ናቸው። ለእያሱ የእግዚአብሔር ሠራዊት አለቃ ነኝ ብሎ የተገለጠለት መልአክ በሰሩ ብዙ ዌፍሮች እንደነበሩ ማሰብ አያዳግትም። ደግሞም አንዱ እንኳ ያለውን ኃይል ስናይ ቀላል አይደለም። ሎጥን ከሰዶም ሊያወጡ የሄዱት ሁለት መላእክት ሰዎችን በአንድ የማሳወርና ሁለት ታላላቅ ከተሞችን መገለባበጥ የሚችል ኃይል ነበራቸው።

አሁንም እግዚአብሔርን ለምናመልክ ሁሉ በሥጋ አይኖችን ባናየቻቸውም የእግዚአብሔር መላእክት በዙሪያችን ሠፍረዋል። በተከፈተው ሰማይ በኢየሱስ ላይ ይወጣሉ ይወርዳሉ። ታዲያ ባዶ እጃቸውን አይደለም። ወደ ላይ አምልኮአችንን፣ ወደታች ደግሞ ብዙ በረከት ይዘው ነው።

እንግዲህ እኛም ሁልጊዜ እግዚአብሔርን ማምለካችን የእግዚአብሔርን ጥበቃ እንደሚያመጣልን አውቀን ችግሮች ሲከሰቱና አካባቢያችን ሲታወክ በምናየው ተናውጠን ወደ ግራም ወደ ቀኝም ከማለታችን በፊት ልባችንን ከፍተን የእምነት አይኖችንን አቅንተን ሊጠብቀን ቃል ወደገባልን የኪዳን አምላክ እንቅረብ። ያኔ ተገምራቱን እናያለን።

እኛ እርሱን በማምለክ በኪዳናችን ከፀናን የእርሱን መለኮታዊ ጥበቃ ማግኘት የኪዳን መብታችን ነው።

16

አምልኮ እና የወንድማማች መዋደድ

የወንድማማች መዋደድ ይኑር፤

ፅብ 13:1-3

«በሰላም የግድናወጥን መንገሥት ስለምንቀበል በግክበርና በፍርሃት እግዚአብሔርን ደስ እያለን የምናመልክበትን ፀጋ እንያዝ ። አምላካችን በእውነት የሚያጠፋ እሳት ነውና።»
ፅብ.12+ 28 -29

የዕብራዊያን ፀሐፊ አሥራ ሁለተኛውን ምዕራፍ የዘጋው ከላይ በተጠቀሰው የአምልኮ ጥሪ ነው። ታዲያ እናምልክ ብሎ ብቻ አላበቃም። ወደ አስራ ሳስተኛው ምዕራፍ በመዝለቅ እግዚአብሔርን ደስ የሚያስኘው አምልኮ ምን እንደሚመስል በሰባት ሃሳቦች ዘርዝሯል።

አምልኮ ኑሮ ነው ። የፍቅር የመዋደድ ኑሮ። ወንድማችንን ባንወድ እግዚአብሔርን ልናመልክ አንችልም። ችለናል ካልንም ሐሰተኞች ነን። (ዮሐ. 4፥20) ወንድማችንን እንወደዋለን እንጂ እናመልክውም። ወንድማችንን ካልወደድን ለእግዚአብሔር ያለንን አምልኮ ያጠፋል። አምልኮ ለቅዱሳን ሁሉ በሆነ የመንፈስ ፍቅር ልባችንን አንጽተን ራሳችንን የምናቀርብበት መሠዊያ እንጂ ከወንድሞች ጋር ስንናቆር ለማምለጥ የምንሸሸግበት ዋሻ አይደለም።

እዚህ ጋ የተጠቀሰው መዋደድ በክርስቶስ ኢየሱስ በመንፈስ ልደት የአንድ አባት ልጆች ሆነን በመወለዳችን እንጂ በሥጋ ዝምድና፣ በኑሮ ደረጃ፣ በሃሳብ መግባባት፣ በጋራ ጥቅምና... ወዘተ ላይ የተመሠረተ አይደለም። ማንም ይሁን ማን ከእግዚአብሔር የተወለደ ከሆነ ወንድሜ ነውና ልወደው የውዴታ ግዴታ አለብኝ። እርሱን በመውደድ እግዚአብሔርን አመልካለሁ። የወንድማማች መዋደድ የቃላት ብዛት ሳይሆን በሥራ የሚገለጽ የኑሮ ትጋት ነው። ሐዋርያው «የወንድማማች መዋደድ ይኑር።» ካለ በኋላ ይህ መዋደድ የሚገልጽባቸውን ሦስት መንገዶች ያሳየናልና። ተራ በተራ እንመልከታቸው ፡

እንግዶችን መቀበል ይህን ክፍል ሳነብ አንድ ወንድም የገጠመው ነገር ትዝ ይለኛል። በዚያን ወቅት ከባለቤቱ ጋር ብዙ ጓደኞቻቸውን በቤታቸው ውስጥ ራት ጋብዘው ስለነበር እንግዳ ባለመቀበል አልታማም ብሎ ራሱን አጽናና ። ነገር ግን ብዙም ሳይቆይ የጌታ ድምፅ በልቡ ፈሰሰ። ሐናንተ እኮ ስትጋብዙ ከከረማችሁት ውስጥ አንድም እንግዳ አልነበረም። የጋበዛችኋቸው ሁሉ ጓደኞቻችሁና የከተማው ሰዎች ናቸው። አለው። እውነተኛ እንግዳ ከሌላ ሥፍራ የመጣ፣ ለከተማው እንግዳ የሆነ፣ የሚያድርበትን የማያውቅ፣ የባይተዋርነት ስሜት የእንግድነት መንፈስ ያለው ነው። ሐዋሪያው አንዳንዶች ብሎ እንደምሳሌ የጠቀሳቸው እንግዳ ተቀባዩች የማያውቋቸውን ሰዎች እንግድነት እንደተቀበሉ ሲያመለክት

«በዚህ አንዳንዶች ሳያውቁት መላእክትን እንገድነት ተቀብለዋልና ።» ብሏል።

እስርችን ማሰብ እስረኞችን ማሰብ አንዱ የአምልኮ ኑሮ ነው። ይህ ቢባል ግን በሳምንት አንዴ ስንቅ ማቀበል ብቻ ሳይሆን ከእነርሱ ጋር በእሥራት ሥር እንዳለን ሆነን ልናስባቸው ይገባል።

«ከእነርሱ ጋር እንደታሰረ ሆናችሁ እስሮችን አስቡ።» ይላል

የተጨነቁትን ማሰብ

«የተጨነቁትንም ራሳችሁ ደግሞ በሥጋ እንዳለ ሆናችሁ አስቡ።» ይላል። የዕብራዊያን ፀሐፊ ደጋግሞ «አስቡ» የሚለው

«ሰው እንደሚያሰብ እንዲሁ ነውና።»

ማሰብ ከቻልን መሆን እንደምንችል ለመግለጽ ይህ ጉዳይ ሊረሳም እንደሚችል ለማሳየት ነው።

እንግዲህ አምልኮ እንግዶችን በመቀበል እስረኞችንና በተለያዩ ነገር የተጨነቁትን በማሰብ የሚገለጽ የመወድማማች መዋደድ ነውና። እኛም እርስ በርስ በመዋደድ እግዚአብሔርን ደስ እያሰኘን እናመልከው አሜን።

የወንድማማች መዋደድ የቃላት ብዛት ሳይሆን በሥራ የሚገለጽ የኑሮ ትጋት ነው።

17

አምልኮና ቅድስና

«መጋቢት በሁሉ ዘንድ ክብር መገታውም ንጹህ ይሁን። ሲሰኙትን

አመንዝሮችን ግን እግዚአብሔር ይፈርድባቸዋል።»

ዕብ. 13፥ 4

በቅድስና መኖር የአምልኮ ሰፊ ክፍል በመሆኑ ስለ ቅድስና ብዙ ግለት ይቻላል። በዚህ አጭር መጣጥፍ ግን በአጭሩ ለመግለጽ የተዋከረው ዕብ 13፥4ን መሠረት በማድረግ መጋቢትን በተመለከተ ብቻ ይሆናል። ቅድስና የውስጥ ሕይወታችን ንጽህና ነው። በቤተክርስቲያን ጥሩ ዘምረንና አሸብሸቦን በውስጣችን በቅድስና ባንኖር አምልኮአችን ከንቱ ነው።

መቼም ማንኛውም ሰው ያታዊ ስሜት አለው። ይህ ደግሞ ጤንነት ነው። ስሜቱም እግዚአብሔር የፈጠረውና ንፁህ እንጂ በራሱ ምንም ችግር የለበትም።

ነገር ግን በሥጋችን ውስጥ የሚያድረው ኃጢያት ይህን ስሜት አላገባብ በመቀስቀስ ለርኩስት እንዲጠቀምበት መፍቀድ የለብንም። ብልቶቻችንንም ለዓመጽ የጦር ዕቃ አድርገን ለኃጢያት ልናቀርብ አይገባንም።

አስቀድመን የሥጋችንና የልባችንን ፈቃድ እየፈፀምን በዓለም ላለን በስይጣን ቁጥጥር ውስጥ የምናድርፍ የኃጢያት ባሪያዎች ስለነበርን በስሜታችን ለመጋለብ የሚገድቦን አልነበረም። አሁን ግን በክርስቶስ ኢየሱስ አምነን ድነንና ዳግመኛ ተወልደን የመንፈስ ቅዱስ ግደሪያ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ሆነናል።

ታዲያ ይህ መሆኑ ስሜት አልባ ያደርገናል ግለት አይደለም። እንዲያውም ምን አልባት ፈተናውን ሊጨምረው ይችላል። ምክንያቱም ጠላት በገዛ ስሜታችን ሊያጠምደንና ሊጥለን መንፈስ ቅዱስንም ሊያላዝን ከፊት ይልቅ ይተጋልና። እኛ ግን እግዚአብሔርን የምናመልክ ስለሆንን ዕለት ዕለት የሚቀርብልንን የዲያቢሉስን ሽንገላ እየተቃወምንና በተሰጠን ራስን የመግዛት

መንፈስ ሥጋችንን እያሰገዛን በቅድስና ለመኖር እንጨክናለን። በቅድስና ለመኖር ስንጨክን ደግሞ እግዚአብሔርን ለማምለክ እንደጨክንን እንወቅ።

ሁለት ተቃራኒ ጾታ ያላቸው አማኞች ምንም ቢዋደዱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ቢረዱና ወደፊት ለመጋባት ቢወስኑም እስከዚያን ቀን ድረስ በቅድስና ሊቆዩ ይገባቸዋል። አለዚያ ግን እግዚአብሔርን መፍራት አፍርሰዋል። በራሳቸውም ላይ ብዙ ጥፋት ያመጣሉ ማለት ነው። እስከ ጋብቻ ቀን ድረስ በብዙ ፈተናና ውጣ ውረድ እግዚአብሔርን በማክበርና በመፍራት ራሳቸውን በቅድስና እየጠበቁ ወደ መጋባት የመጡትን ሁሉ ግን እግዚአብሔር ትዳራቸውን በነገር ሁሉ ይባርክ ዘንድ ያድቅ ነው።

‘ ግሰትህ በቤትህ እላፍኝ ውስጥ እንደግደራራ ወይን ናት። ልጆቼህ በግዕድህ ዙሪያ እንደወይራ ቡቃያ ናቸው። ’

ተብሎ በመዝሙር መጽሐፍ የተነገረለት ሰው ለዚህ ሁሉ በረከት ያበቃውን ምክንያት ይኸው መጽሐፍ ሲናገር፡-

‘ ሕይወት እግዚአብሔርን የግፈራ ሰው እንዲህ ይሳረካል። ሙዝ (128)3 - 4

በማለት እማኝነት ይሰጥለታል። የእግዚአብሔር ቃል በከበረ ጋብቻ ውስጥ እንኳ ስለሚኖረው ግንኙነት ሲናገር፡-

‘ መኝታውም ንፁህ ይሁን... ’

ይላል። ይህም ማለት በቁጣ፣ በጥላቻ፣ በምሬት የሚደረግ ፍቅር አልባ መተቃቀፍ የራስን ስሜት ለማርካት ብቻ የታለመ በመሆኑ እግዚአብሔር ከሴሰኝነት ለይቶ አያየውም። ከነጭቃችን አልጋ ላይ እንደማንወጣ ሁሉ ከጥላቻና ቂማችን ጋር ወደ መኝታ መሄድ የለብንም። ቆሻሻን ከእግራችን ብቻ ሳይሆን ከልባችንም ማስወገድ ስላለብን በቁጣችን ላይ ፀሐይ ገብቶና መሸቶብን ወደ መኝታ ሳንሄድ በይቅርታ እግር መተጣጠቡ መልካም ነው። የመኝታውም ብቸኛ ዓላማ ፍቅርን ለመግለጽ መሆኑን መዘንጋት የለብንም። እንግዲህ እንደዚህ በቅድስና ከኖርን በእርግጥ እግዚአብሔርን አምልክናለን። ስለዚህ እርሱም ይባርክናል።

በቤተክርስቲያን ጥሩ ዘምረንና አሸብሽቦን በውጪው ኑሮአችን በቅድስና ባንኖር አምልኮአችን ከንቱ ነው።

«ኑሮዬ ይበቃኛል !»

‘ አካሄዳችሁ ገንዘብን ያለ መውደድ ይሁን።

የላቸሁም ይበቃችሁ... »

ዕብ. 13 ፥ 5

ገንዘብን መውደድ ገዙፍ የአምላክ ዕንቅፋት ነው። ገንዘብን የሚወድ ሰው እግዚአብሔርን አመልካለሁ ሊል አይችልም። ሌላ አምላክ አለውና።

ገንዘብ ስንል ናቱን ማለታችን አይደለም። ገንዘቡ የሚያስገኘውን ትምክህት፣ ተድላ፣ ክብር፣ ደስታ፣ እርካታ፣ ወዘተ ማለታችን እንጂ፣ ገንዘብ በራሱ ክፉ አይደለም። እንዲያውም አስፈላጊም፣ ጠቃሚም ነው። ገንዘብን መውደድ ግን የክፋት ሁሉ ሥር ነው። 1.ጢሞ 6 ፥ 10

ዛሬ በዓለም ላይ በየዕለቱ የሚፈፀመው ክፋት በየትኛውም ስምና ርዕስ ቢገለጥም ቆፍረን መድረስ ከቻልን ሥሩ ገንዘብን መውደድ ነው። ገንዘብ በወዳጆቹ ላይ ጌታ የመሆንና የመስልጠን ልዩ ችሎታ አለው። ስለዚህም ፈጥኖ በልባችን ያለውን የእግዚአብሔርን ቦታ ይይዛል።

‘ ለሁለት ጌቶች መገዛት የሚቻለው ግንዛቤ የለም ። ወይም አንዱን ይጠላል ሁለተኛውንም ይወዳል። ወይም ወደ አንዱ ይጠጋል ሁለተኛውንም ይንቃል። ለእግዚአብሔርና ለገንዘብ መገዛት አትችሉም። ’ ግቴ 6 ፥ 24

ሐዋርያው ዮሐንስ ዓለምንና በውስጡ ያሉትን አትውደዱ፤ ካለ በኋላ የዓለምን ምንነት በ1.ዮሐ2፥15-16 ሲገልጽ ፡-

‘ እርሱም የዓይን አምሮት የሥጋ ምኞት ስለገንዘብ መጠካት ነው። ’

ይለናል ልብንም ስለመያዝ ኃያሉ ወንጌል ‘ መዝገብህ ባለበት ልብህ ደግሞ በዚያ ይሆናልና። ’ ይለናል ግቴ 6 ፥ 21

የዚህ የጨለማው ዓለም ገዥ ገንዘብን የመውደድ ጥንካሬ ምን ያህል እንደሆነ ስለተረዳ ሰውን ለመግዛትና ለእግዚአብሔር የሚገባውን አምልኮ ለመስረት ተጠቅሞበታል።

ታዲያ ይህን ጥረቱን የምናሸንፍበትና ገንዘብን ከመውደድ ወጥመድ የምንድንበት አንደኛው መንገድ ሆኖታል። ሆኖታል። የሚለውን ትዕዛዝ በመከተል ነው። ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚል እግዚአብሔርን መምሰል ማትረፈያ ነውና። ሌላውና ሁለተኛው ዘዴ ደግሞ እግዚአብሔር የሰጠንን ተስፋ ግወቅ ነው።

«እርሱ ራሱ አልላትም ከተም አልተመሆንም ብሉአልና፡- ስለዚህ በድፍረት ጌታ ይረዳኛልና አልፈራም ሰው ምን ያደርገኛል? እንዳለን።» ፅብ. 13፥ 5

እንግዲህ እግዚአብሔር እንዲህ ካለን ምን እንፈልጋለን? ሰው ምንም ሊያደርግብንም፣ ሊያደርግልንም አይችልም። ስለዚህ በእምነት ወደ ጌታ አቅንተን መመልከቱ ያዋጣል።

ሦስተኛው መፍትሔ የእምነት ሰዎችን ምሳሌ መከተል ነው።

«እግዚአብሔርን ቃል የተናገሩት ሆኑ ምናቸውን አስቡ፣ የኑርአቸውንም ፍሬ እየተመለከታችሁ በእምነታችሁ ምስሉአቸው።» ፅብ. 13፥ 7

እግዚአብሔር ምሳሌ የሚሆኑ ሞያዊ አያላማን! እውነተኛ የእምነት ሰው የእምነት ፍሬ በነጭ ይገለጻል። የእምነት ሰው በረከት ይከተለዋል እንጂ እርሱ በረከትን አይከተልም። የዕብራውያን ፀሐፊ «ሞያቸውን የሚላቸው እነዚህ የእምነት አባቶች በጊዜው በሕይወት ያሉ አይመስሉም። ታዲያ ትተው የሄዱት ብርና ወርቅ ሳይሆን የሚያድግ፣ የሚያፈራ፣ ለብዙዎች በረከት የሚሆን የእምነት ዘር ነበር።

የዚህ የጨለማው ዓለም ገዥ ገንዘብን የመውደድ ጥንካሬ ምን ያህል እንደሆነ ስለተረዳ ሰውን ለመግዛትና ለእግዚአብሔር የሚገባውን አምልኮ ለመስረት ተጠቅሞበታል።

19

ሆድና መብል

«ልባችሁ በፀጋ በፀና መልካም ነው እንጂ በመብል አይደለም። በዚህ የሚሠሩበት አልተጠቀሙምና።»

ፅብ. 13፥ 9

ሆድን ስለመውደድ ሲነሳ ፈጥኖ ወደ አእምሮዬ የሚመጣው አንድ ወዳጅ ከአሥር ዓመታት በፊት ያወገኝ ታሪክ ነው። በከፍተኛ የንግድ ሥራ አብረዋቸው የተሰማሩ ሰው ናቸው። ታዲያ የምሳ ሰዓት ሲደርስ የትም ይሁኑ የት፣ የፈለገው የሥራ ዓይነት ይኑር፣ ግንም ይምጣ ግን፣ «ይቅርታ!» እያሉ መኪናቸውን አስነስተው ወደ ቤታቸው ይፈተላሉ። ይህ የዘወትር ልምዳቸው ያስደነቃቸው ወዳጅ አንድ ቀን በጥምና ለምን እንዲህ እንደሚያደርጉ ሲጠይቋቸው እንዲህ ብለው መለሱ «ሁሉ በምሳ ሰዓት ቤቴ ስገባ ባለቤቴ የምግቡን ዓይነት ደርድራ ነው የምትጠብቀኝ። ታዲያ ልክ እኔ ስደርስ የተሸፈነው ጨርቅ ሲገለጥ ደርድራ፣ ክትርድ፣ ቀዩ ወጥ ዓይቡ... ተደርድሮ ሳይ የሚሰግኝን እርካታ በቃላት ልገልፀው አልችልም። እንዲያውም አንዳንድ ምግብ እንዲህ ተንግሎ ሳይ እንባዩ ገጥሞ ይላል» አሉ። አሁንም እንባ እንባ እያላቸው።

ሆድ (ግለትም የመብላት ፍላጎት) ስመጥር ከሆኑ አግልክት አንዱና ሞታቸው ነው። ብርታቱን የተረዳው ዲያቢሎስ ከሰዎች አምልኮን ለመቀበልና የእግዚአብሔርን አምልኮ ለማስቀረት ከመነሻው ተጠቅሞበታል። ባብዛኛውም አትርፎበታል። የመጀመሪያ ምቹን ሰዎች አዳምንና ሄዋንን ለግስጥና ለሰው ልጅ ሁሉ ላይ ውድቀት ለማምጣት የተጠቀመው መብልን ነበር። ዘፍ 3፥ 6 ዓላማው የበረከት ተስፋ የሞላበትን ብኩርናውን ያቃለለው በመብል ምክንያት ነበር። ዘፍ 25፥ 29. 34

ምንም እንኳን የእስራኤል ልጆች በግብጽ ለብዙ ዓመታት የተገዙት ለፈርአን ብቻ ቢመስለንም ፈርአን ሕዝቡን የገዛበት ዘዴ

ገን መብል እንደነበር የእስራኤል ልጆች ራሳቸው በገዛ አንደበታቸው መስከረዋል።

«በገብጽ ያለ ዋጋ እንበላው የአበረውን ዓሣ ደባውንም፣ በጢኩንም፣ ኩራቱንም፣ ቀዩንም ሽንኩርት፣ ነጩንም ሽንኩርት እናስባለን። ዘፍ 11፥50»

መቼም እስራኤላውያን በግብጽ ባሪያዎች እንጂ ባላባቶች እንዳልነበሩ አጥርተን እናውቃለን። ታዲያ ይሄ ሁሉ ብፌ የምግብ ዓይነት ከየት መጣ ብለን ብንጠይቅ ፈርእን ድካማቸውን ሰላወቀ እነርሱን በጽኑ ባርነት እየገዛ ሆዳቸውን ግን ይንከባከብ እንደነበር መረዳት እንችላለን።

ዲያቢሉስ ይህንን ሥጋ ለባሽን ሁሉ ከእግሩ በታች ያስዝባትን ዘዴ ስለሚተማመንበት ነበር ሥጋ ለብሶ የመጣውን የእግዚአብሔር ልጅ ጌታ ኢየሱስን በምድረ በዳ ሲፈትነው ሆድን የመጀመሪያ መሣሪያው አድርጎ የተጠቀመበት።

በማንኛውም ጊዜ የሚነሱ የስህተት አስተማሪዎች መለዩአቸው የሆድ ጉዳይ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በዘመኑ ስለነበሩት የስህተት አስተማሪዎች ሲጽፍ

«ሆዳቸው አምላካቸው ነው...» ፈሊ 3 19 ብሏል።

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያንም ስለ መብል ለተነሳው ውዝግብ መልስ ሲሰጥ

«መብል ለሆድ ነው፣ ሆድም ለመብል ነው፣ እግዚአብሔር ገን ይህንም ያንም ያጠፋቸዋል።» ይላል። 1ቆሮ 6 13

ወደ ተነሳንበት ቃል ወደ ዕብራውያን 13 ስንመለስ በጉልህ የምናየው ይህንን ነው።

« ለዩ ለዩ ዓይነት በሆነ በእንገዳ ትምህርት አትወሰዱ። ሰውነታችሁ በፀጋ ቢፀና ሙሉካም ነው እንጂ በመብል አይደለም። በዚህ የሚሠሩበት አልተጠቀሙምና።»

ሰይጣን የቅዱሳንን ትኩረት ከእግዚአብሔር መንግሥትና ከንጉሡ ከክርስቶስ ላይ ሊያነሳ ሲፈልግ አዳዲስ ትምህርቶችን ይፈለስፋል። ሐሰትን በራሱ ያመርታልና አይቸገርም። ትምህርቱም «እውነት ወሽት እሳችኋለሁ» ስለሚል አጥርተውና አገላብጠው የግያዩ ላይ ላዩን የሚረጡ ግንጥል እውነትን አንገበው በሙቀት ይከተሉታል። በእኛ ዘንድ ግን መብል ወግ አገኝቶ ትምህርት ይሆን

ዘንድ አይገባውም። ለመኖር እንበላለን እንጂ ለመብላ አንኖርምና። እርሱም ጌታ መጥቶ የትንሣኤውን አካል እስክንለብስ ድረስ ነው።

ፀሐፊው «ሰውነታችሁ በፀጋ ቢፀና ሙሉካም ነው እንጂ በመብል አይደለም።»

ካለ በኋላ ምሳሌ አድርጎ የሚያነጻጽረው የብሉይ ኪዳንን የክህነት አገልግሎትና የአዲስ ኪዳንን የፀጋ አገልግሎት ነው። የቀደመው የክህነት አገልግሎት ከመብል ጋር በጽኑ የተቆራኘ ነበር። ካሁናት ለመሥዋዕት ወደ መቅደስ ከሚመጣው ሥጋ ሁሉ እንደ ሕጉ ዕድል ፈንታ ነበራቸው። ነገር ግን ምንም ሁሉን ቢበሉ የማይበሉት የመሥዋዕት ዓይነትም ነበር። እርሱም የኃጢአት መሥዋዕት ይባላል። የዚህን መሥዋዕት ደም ሊቀ ካህኑ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ይዞ ስለሚገባ ሥጋው ከሰፈር ውጪ ይቃጠላል እንጂ አይበላም።

ለዚህ ነው «...ከእርሱ ሊበሉ ድንኳኑን የሚያገለግሉ መብት የላቸውም።» ፀብ 13 ፥10 ዘሌ 16፥27 የሚለው።

ስለ እኛ ሲጽፍ ግን «መሠዊያ አለን...» ይላል። እንስሳት የሚቀርቡበትን የቀደመውን የናስ መሠዊያ ማለቱ አይደለም። የኪያ ምሳሌዎች እውነተኛ አካል እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ሰው ልጆች ሁሉ ኃጢአት ለአንዴና ለዘላለም ራሱን መሥዋዕት አድርጎ ያቀረበበት የቀራንዮ መስቀል አንጂ።

ኢየሱስ የኃጢአት መሥዋዕት ነበር። ደሙም በልባችን (በቅድስተ ቅዱሳን) ተረጭቷል። ሥጋውም ከኢየሩሳሌም ከተማ ቅጥር ከሰፈር ውጪ በእግዚአብሔር የጽድቅ ፍርድ እሳት ተቃጥሏል። ነገር ግን የሚገርመው ምንም የኃጢአት መሥዋዕት ቢሆን ሥጋው ይበላል።

« ቢበሉም ኢየሱስ እንጂራውን እንስቶ ባረክ ቆርሱ... እንካችሁ ብሉ ይህ ሥጋዬ ነው አለ። » ግቴ 26 ፥26

የኢየሱስን ሥጋ የምንበላው የጌታን ራት ስንካፈል ብቻ አይደለም። እንዲያውም ያ መታሰቢያ እንጂ ራሱ የጌታ ሥጋ አይደለም። ነገር ግን ጌታ በዮሐንስ 6 ላይ ያስተማረውን ካስተዋልን ሥጋዬን ብሉ ብሎ ያለው ቃሉን ብሉ ማለቱ እንደሆነ እንረዳለን። ወንጌል «ቃልም ሥጋ ሆነ» ዮሐ 1፥ 14 ብሏልና።

አዎን እኛ የአዲስ ኪዳን ሰዎች መሠዊያ አለን። ያም በመንፈስ ሆነን የእግዚአብሔርን ቃል የምንመገብበት ሥፍራ ነው።

የቀደሙት ካህናት ደበሉ የነበሩት ሥጋ ስለነበር የዕብራዊያን መልዕክት ፀሐፊ

«በዚህ የግራፍባት አላተጠቀሙምና።» ዕብ 13፥ 9 ይለናል።

ምክንያቱም እነርሱ የጌፀናው ሥጋቸው የጌፀናውም መብል ነበር። እኛ ግን የጌፀናው ልባችን (የውስጥ ሰውነታችን) ሲሆን የጌፀናውም የፀጋው ቃል ነው። ቃሉም በእምነት ከውስጣችን ጋር ሲዋሐድ በእርግጥ ይጠቅመናል።

ዲያቢሉስ ጌታ ኢየሱስን በምድረበዳ ሊፈትነው ሲመጣ ያልተረዳው ይህን ነበር። ሥጋውን ሲያይ በረሃብ ጠውሏል። ስለዚህ እነዚህን ድንጋዮች እንጀራ እንዲሆኑ በል አለው። አላየም እንጂ የውስጥ ሰውነቱ በፀጋው ቃል ተዋልቷል። ለዚህም ነው ኢየሱስ

« ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በግራፍባ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም። » ብሎ የመለሰለት።

ኢየሱስ ለአርባ ቀናት ለሥጋ ከግራፍባው እንጀራ ጸመ እንጂ ለመንፈስ ከግራፍባው ቃል አልጸመም ነበር። ሥጋችን ከአፈር የተበጀ እንደመሆኑ መጠን ከአፈር የግራፍባ ምግብ ያስፈልገዋል። ያፀናውግል። መንፈሳችን ግን በሕያውና ለዘላለም በግራፍባ በእግዚአብሔር ቃል የተወለደ ስለሆነ የግራፍባውንም የፀጋ ቃል ነው።

እንግዲህ ከዚህ መሠረድ ግለትም ከፀጋው ቃል የተመገበና በውስጥ ሰውነቱ ያደገ ሁሉ ለሥጋው (ለሆዱ) ከመኖር ይልቅ ሥጋውን መሥዋዕት አድርጎ በመስጠት የጌታውን ፍለጋ ይከተላል። እኛም ነቀፈታውን እየተሸከምን ወደ እርሱ ወደ ሰፈሩ ውጭ እንወጣ። ከሰፈር ውጭ ሲል አሁን ከግራፍባው የዓለም መንፈስ ባህሪ የኑሮ ሥልትና ዘይቤ (system) ግለቱ እንጂ ከቀደሙው የኢየሱስ ሕይወት ቅጥር አይደለም። በዚህ ጊዜ ነው እውነተኛ የአምልኮ መንፈስ በውስጣችን ፊሶ የጣፈጠ አምልኮ ከልባችን የግራፍባው።

በእኛ ዘንድ ግን መብል ወግ አግኝቶ ትምህርት ይሆን ዘንድ አይገባውም።

የምሥጋና መሥዋዕት

« እንግዲህ ዘወትር ለእግዚአብሔር የምሥጋና መሥዋዕት ግለት ለሰሙ የግራፍባው የከንፈሮችን ፍሬ በእርሱ እናቅርብለት። »

ዕብ 13 ፥ 15

መሥዋዕት የሌለበት አምልኮ አምልኮ አይደለም። አባቶቻችን በእግዚአብሔር ፊት አምልኮአቸው ሞገስ ያገኘው በመሥዋዕት የታጀበ ስለነበር ነው።

በብሉይ ኪዳን ሕግ የሚቀርቡት መሥዋዕቶች ዓይነታቸው እጅግ ብዙ ነው። ከነዚህም አንዱ የምሥጋና መሥዋዕት በመባል ይታወቃል። ፀሐፊው አንባቢዎቹ ዕብራውያን እንደሆኑና የብሉይ ኪዳንን የመሥዋዕት ሕግ ጠንቅቀው እንደሚያውቁ ስለተረዳ «የምሥጋና መሥዋዕት እናቅርብ» ብቻ ብሎ አልዘጋውም። ይህን ብቻ ቢል ኖር ወደ አእምሮአቸው ፈጥኖ የሚመጣው የእንስሳት መሥዋዕት እንደሚሆን ያውቃልና። ነገር ግን ይህን አለመግባት ለማስወገድ ሲል፡-

የምሥጋና መሥዋዕት ግለት ለሰሙ የግራፍባው የከንፈሮችን ፍሬ በእርሱ እናቅርብለት ። »

አለ። የተሰመረበት «ግለት» የሚለው ቃል የአሁኑን ከቀደሙት አዲሱን ከአሮጌው ለመለየት የተጠቀመበት ነው።

በአንድ ወቅት እግዚአብሔር ከሕዝቡ የሚቀርብለት በስም የምሥጋና መሥዋዕት ነገር ግን በውስጡ ቅንጣት ምሥጋና የማያርግበት ከንቱ የመሥዋዕት ጋጋታ ስለበዛበት የሚፈልገው የእንስሳቱን ስጋና ደም ሳይሆን ከሕዝቡ ልብና ከንፈር የሚፈልቀውን ምሥጋና መሆኑን ለማስረዳት ከእርሱ ጋር ለመሥዋዕት ኪዳን የቆሙትን ሕዝቡን ሰበሰበ። በእነርሱ ላይ ሰማይንና ምድርን ምስክር ጠርቶ እንዲህ አላቸው ፡-

«ሕዝቤ ሆይ ሰግኝ ለንገርህ እስራኤልም ሰግኝ ለመስክርብህ፤ ለምላክህ እኔ ለምላክ ነኝ። ስለ ቁርባንህ የምዘልፍህ አይደለሁም።

የግረታመል መስዋዕትህ ሁሉ ጊዜ በፊት ነው። ከቤትህ ፍሪያን ከመገገህም አወራ ፍየልን አልወሰድም የምድረበዳ አራዊት ሁሉ በሺህ ተራራዎች ያሉ እንሰራችም የእኔ ናቸውና። የሰግይን አእዋፍ ሁሉ አውቃለሁ። የምድረ በዳ አራዊት በእኔ ዘንድ ናቸው። ብራብ ለአንተ አልነገርህም፤ ዓለምና ሞላዋ የእኔ ነውና። የፍሪያውን ሥጋ እበላለሁ? የፍየሉንስ ደም እጠጣለሁ? ለእግዚአብሔር የምሥጋናን መስዋዕት ሠዋ። ለልኩልም ስለትህን ስጥ። በመከራ ጥራኝ፤ አድንህግለሁ አንተም ታከብረኛለህ። . . . ምሥጋና የግሪታው ያከብረኛል፤ የእግዚአብሔርን ግዳን ለእርሱ የማሳይበት መንገድ በዚያ አለ። መዝ (50) 7-15፤ 22-23

ዛሬም እግዚአብሔር ዘወትር ከእኛ የሚፈልገው የምሥጋና መስዋዕት ከውስጥ ከልባችን የሚፈልቅ በመንፈስ ቅዱስ የተቀመመ በኢየሱስ ክርስቶስ ለአብ የሚቀርብ፤ ለሚሰሙት ፀጋን የሚሰጥ ምስክርነታችን ነው።

እግዚአብሔር እንዲህ አደረገልኝ እንደ ሰሙ እንዲህ ሆነልኝ ብለን ሰሙን በምሥጋና ሰንባርክ ከአንደበታችን የሚወጣው የከንፈር ፍሬ ለእርሱ ይጣፍጠዋል። በመስዋዕታችንም ይረካል።

የምሥጋና መስዋዕት የሌለበት አምልኮ አምልኮ አይደለም።

21

ማካፈል

ሪገር ግን መልካም ማድረግን ለሌሎችም ማካፈልን አትርቡ።
እንዲህ ያለው መስዋዕት እግዚአብሔርን ደስ ያስገኛልና።
 ዕብ 13 ፥ 16

የዕብራዊያን መልእክት ፀሐፊ ከመዝሙረ ዳዊት በመጥቀስ እንደ ሕጉ የሚቀርቡትን መስዋዕቶች ብቃት ማጣት ያስረዳል። መስዋዕትንና መባን በሙሉ፤ የግረታመል መስዋዕትንም፤ ስለ ጋጢአትም የግሪታው መስዋዕትን አልወደድክም በእርሱም ደስ አላለህም። ፡ ዕብ 10 ፥ 8

እያለ ዛሬ እግዚአብሔር ከእኛ ዘንድ ከእነዚህ አንዱንም እንደ ማይፈልግ ይናገራል። ነገር ግን እኛ ራሳችን ዕለት ዕለት የመስዋዕትነት ሕይወት እንድንኖር ይወዳል። መስዋዕቱንም በእምነትና በፍቅር እንጂ በሕግና በግድ እንድናቀርበው አይሻም።

የቀደሙት የሕጉ መስዋዕቶች እግዚአብሔርን ደስ እንዳላሰኙት ከላይ ተጠቅሷል። ነገር ግን ማንም ለሌሎች በማካፈልና መልካም በማድረግ እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኝ መቻሉ የአዲስ ኪዳን እውነት ነው። በማካፈላችን አንጉዳም። እኛ ያለንን ስናካፍል እግዚአብሔር በረከቱን ያበዛልና። ገንዘብን በመውደድ እግዚአብሔርን እንደምናሳዝን ገንዘባችንን የተወደደ መስዋዕት አድርገን ለሌሎች በማካፈል ደግሞ ደስ ልናሰኘው እንችላለን። እንግዲህ ችግሩ ያለው ገንዘቡ ጋ ሳይሆን እኛ ጋ ነው። ገንዘቡን ካልወደድነውና ካላመለክነው ነገር ግን ለሌሎች በማካፈል መልካምን ለማድረግ ከተጠቀምንበት በረከት ይሆንልናል።

መቼም ሰው እንደገቢው መጠን ቀዳዳው ይበዛልና በቃኝ ብሎ ለሌሎች ሊያካፍል አይችልም። ነገር ግን በስሜቱ ላይ ወሰኖና ራሱን ገዝቶ፤ ለእግዚአብሔር ቃልና ለመንፈስ ቅዱስ ድምጽ በመታዘዝ ኑርዬ ይበቃኛል በማለት ለሌሎች ማካፈል ሲጀምር በሥጋው ምንም ደስ ባይለውም በነፍሱ ውሳኔ እግዚአብሔርን ደስ

ግለሰቦች ይችላሉ። እንዲሁም ደግሞ በርሱ ደስ ከተሰኘ ይባላል።

በሌሊት ገንዘባችንን ከጣቶችን ወደ መሥዋዕትነት እንለውጣው ። ከወርቅ ጥጃ ይልቅ የእግዚአብሔርን መቅደስ እንሰራበት። በእኛ ማካፈል ምክንያት ሌሎች ጉድለታቸው ሞልቶ ለእግዚአብሔር ብዙ ክብር እንዲያመጡ እንጫክንበት።

ይህ የምንጠቀምበት የብር ኖት በሰው እጅ ሲተሻሽፍ በላብ ሲረጥብ መጥፎ ሽታ እንደሚያመጣ ያውቃሉ? እኛ ግን ይህን በራሱ ጥሩ ሽታ የሌለውን ብር ልዩ መንፈሳዊ መዓዛ ልንሰጠው እንችላለን። እንዴት? የፊሊጲቦስ አማኞች የጳውሎስን መታሰር ከሰሙ በኋላ ከጉድለታቸውም ቢሆን ያላቸውን የፍቅር ሰጦታ አዋጥተው በአገልጋያቸው በአፍሮዲጡ እጅ በላኩለት ጊዜ ጳውሎስ ስለ ሰጦታቸው ሲመሰክር

«የመዓዛ ሽታና የተወደደ መሥዋዕት የሚሆነውን ለእግዚአብሔርም ደስ የሚያሰኘውን ሰጦታችሁን ከአፍሮዲጡ ተቀብዬ ተሞልቻለሁ።» አለ። ራሲ 4፡18

ገንዘባችንን በሰበት ሽሽንው ከሚዝግና ከሚሸት (ያቆ. 5፡1-3) ለፍቅር ሰውተኝው ለእግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ የመዓዛ ሽታ ቢሆን አይሻልም? እንግዲህ ያለንን ለሌሎች ማካፈል የተወደደ መሥዋዕት እሱንም ደስ የሚያሰኝ አምልኮ እንደሆነ ጌታ ራሱ በቅዱስ ቃሉ አረጋግጦልና ጊዜ ካገኘን ዘንድ ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም ለማድረግ እንትጋ። (ገላ. 6፡10)

... ገንዘባችንን ... በእኛ ማካፈል ምክንያት ሌሎች ጉድለታቸው ሞልቶ ለእግዚአብሔር ብዙ ክብር እንዲያመጡ እንጫክንበት።

22

ለዋናው መገዛትና አምልኮ

«ለዋናቸው ታዘዙና ተገዙ ...»
ዕብ 13፡17

እስካሁን የአምልኮ ኑሮ በሚል በዕብራይያን መልእክት ምዕራፍ 13 ላይ ስድስት የተለያዩ መሠረታዊ እውነቶችን ተመልክተናል። አሁን ደግሞ የምናየው ሰባተኛውንና የመጨረሻውን ክፍል ይሆናል።

ፀሐፊው በቁጥር 7 ላይ
«የእግዚአብሔርን ቃል የተናገሯችሁን ዋናቸውን አስቡ የኑርአቸውንም ፍሬ እየተመለከታችሁ በእምነታቸው ምስሉአቸው።»

በማለት ስለዋናች እንስቷል ። በቁጥር 7 እና በቁጥር 17 ላይ በተጠቀሱት መሪዎች መካከል የምናየው ልዩነት አለ። ልዩነቱም የመጀመሪያዎቹ በሕይወት የሌሉና ያንቀላፉ ሲሆኑ እነዚህኞቹ ደግሞ አሁን በእረንጓዴና በአመራር ላይ የሚገኙ ናቸው።

ለእነርሱ መታዘዝና መገዛት እንዴት እግዚአብሔርን ከማምለክ ጋር ሊገናኝ ቻለ እንል ይሆን? ስልጣን በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ይቅርና በአሕዛብ መንግሥት እንኳን ከእግዚአብሔር የሚገኝ እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ያረጋግጣልናል። ዳን.4፡17 ይልቁን በገዛ ደሙ በዋጃት በክርስቶስ አካል በቤተክርስቲያን የሚያገለግሉ መሪዎች ምን ያህል ከእግዚአብሔር ይሆኑ? የእግዚአብሔር ቤት መሪዎች መንፈስ ቅዱስ የሾማቸው የመንጋው ባለአደራ፤ የቤተክርስቲያን ራስ የሆነው የጌታ ኢየሱስ ተጠያቂና ተጠሪ ናቸው። ሐዋ. 20፡28

በሌሊት ለዋናች ስንታዘዝና ስንገዛ ግለሰቡን ማነው? ብለን ሳይሆን በላዩ ላይ ያለው ስልጣን የማን ነው? ብለን ሊሆን ይገባል። በጌታ ሥልጣን የተሰጣቸውንና የተቀሱትን አገልጋዮች መሳደብ የሰህተት አስተማሪዎች ልዩ ምልክት ነው።

«አንዲሁም እነዚህ ሰዎች ደግሞ እያለሙ ሥጋቸውን ያረክሳሉ፤
ጌትነትንም ይጥላሉ፤ ሥልጣን ያላቸውንም ይላደባሉ።» ይሁዳ4+8
የያዕቆብ ወንድም ይሁዳ በመልእክቱ ስልጣንን ስለማክበር
ሲያስተምር ምላሌ አድርጎ የጠቀሰው በመላእክት አለቃ ሚካኤልና
በዲያቢሎስ መካከል ስለ ሙሴ ሥጋ የተደረገውን ክርክር ነበር።
እግዚአብሔር ጥንት ለሉሲፈር የሰጠውን የኪሩብናት መልአካዊ
ስልጣን ራሱ እግዚአብሔር ገፍ ጥሎታል። ነገር ግን ወደ ምድር
ከተጣለ በኋላ እግዚአብሔር ለሰው የሰጠውን የገዥነት ስልጣን እንደ
ወሰደ መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል።(ዘፍ 1+26)

ሚካኤል አንድ ነገር ያውቃል። ያም የቀደመው ሉሲፈር
ስልጣኑን መገፈፉን። ስለዚህ የሙሴን ሥጋ ለማስለቀቅ አለቅነቱን
ተጉናጽፎ መጣ። ዲያቢሎስ በራሱ ላይ የጫነው ስልጣን ደግሞ
ከውድቀት በፊት የነበረውን የመጀመሪያውን ሰው ሥልጣን ነው።
እርሱም ከመላእክት ሥልጣን የሚበልጥ ነው።(በመዝ 8+5 ላይ
የተጠቀሰው ስለ ኢየሱስ እንጂ ስለ መጀመሪያው ሰው ሥልጣን
አይደለም ዕብ 2+9)

ይህም ሥልጣን ምንም እንኳን በዲያቢሎስ እጅ ቢወድቅም
ባለቤትነቱ ግን የእግዚአብሔር ነው። ስለዚህ ሚካኤል በመላእክት
አለቅነት ስልጣኑ ጉዳዩን ሊፈታ እንደማይችል ተረዳ። ልብ
እንድትሉ የምፈልገው ያከበረው ዲያቢሎስን ሳይሆን ምንጩ
እግዚአብሔር የሆነውን የሰው ሥልጣን ነበር። ዲያቢሎስን
አለማክበሩን የምናየው ኢየሱስ በመስቀል ሞቱ አሮጌውን ሰው ሽሮ
አለቅነትንና ሥልጣናትን ከገፈፈ በኋላ በመስቀሉ ድል ስልጣን
አልባ የሆነውን ዲያቢሎስን ራሱ ሚካኤል ተዋግቶ እያሳደደ
ጥሎታል። (ራዕ 12+1-9) በዚህ ስፍራ ግን ዲያቢሎስ ተዋግቶ
የሙሴን ሥጋ ለማስለቀቅ ግድ ከመጀመሪያው ሰው የሚበልጥ የበላይ
ስልጣን መፈለግ ነበረበት። ያገኘውም የበላይ ሥልጣን
የእግዚአብሔር ስም ነበር። ስለዚህ የራሱን የአለቅነት ሥልጣን
አስቀምጦ «አዶናይ» ወይም «የሁሉ ጌታ» በተሰኘው በእግዚአብሔር
ስም «ጌታ ይገሰጽህ» በማለት ተዋግቶ የሙሴን ሥጋ አስለቀቀ።

ይሁዳ ይህንን ያለው እግዚአብሔር ስልጣን የሰጣቸውን
መሪዎች ልናከብራቸው የሚገባን ከማንነታቸው የተነሳ ሳይሆን፤

በላያቸው ካለው የእግዚአብሔር ነገር የተነሳ መሆኑን ሊያስገነዝቡን
ይመስለኛል።

ታዲያ ለዋናች መገዛት ማለት በላያቸው ላለው ቅዱስ ቅባት
መገዛት እንጂ ለሥጋዊ ሃሳባቸው ሁሉ «እኚ ይሁን» ማለት
አይደለም። ልንከተላቸውም የሚገባን ስልጣናቸው በኢየሱስ ክርስቶስ፤
ከሙታንም ባስነሳው በእግዚአብሔር አብ እንጂ ከሰው ወይም በሰው
አለመሆኑን ስንረዳ ነው። ገላ 1+1

በነዚህም ላይ ድካምን ስናይ ልንፀልይላቸው፤ ካለፈም በግል
ልንመክራቸውና ልናስመክራቸው እንጂ በምንም ዓይነት
ልናምጽባቸው አይገባም። ዓመፅ ሁሉ ከእግዚአብሔር አይደለምና።
የሾማቸው ራሱ መጠየቅን ያውቅበታልና ለርሱ መተው መልካም
ነው። ይህን የምናደርገውም የፀጋ አገልግሎታቸውን ያለ ኃዘን
በደስታ እንዲያከናውኑት ሲሆን፤ እንዲህ በማድረጋችን
እግዚአብሔርን እያመለከን እንደሆንን እናውቃለን።

...ለዋናች መገዛት ማለት በላያቸው ላለው ቅዱስ
ቅባት መገዛት እንጂ ለሥጋዊ ሃሳባቸው ሁሉ «እኚ
ይሁን» ማለት አይደለም።